Τὸ φύλλον λεπτὰ 30 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 50

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ἐπαινεθὲν ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 12.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 15.—
Ἑξάμηνος . . .	» 6,50	Ἑξάμηνος .	» 8.—
Τρίμηνος . . .	» 3,50	Τρίμηνος .	» 4,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἑπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 39, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος | Ἐν Ἀθήναις, 8 Ἰουνίου 1919 | Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 28

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

«Παντοῦ ἄλλοῦ». Πολὺ ἀόριστο αὐτό. Ἔπειτα, πῶς θὰ μποροῦσα νὰ κάμω τὸν Βιτάλη νἀλλάξῃ ἀπόφαση;

Ἐκεῖ ποὺ συλλογιζόμουν, χωρίς, ἐννοεῖται, νὰ βρίσκω τρόπο, ἀνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκ' ἕνα παιδί. Κρατοῦσε στὴ μασχάλη του ἕνα βιολὶ καὶ στὸ ἄλλο του χέρι ἕνα κομμάτι παληοσάνιδο, ὅμοιο μ' ἐκεῖνα ποὺ εἶχα ἰδῆ τὸν Ματτία νὰ ρίχνῃ στὸ τζάκι. Ἀπὸ τοῦτο κατάλαβα ποῦ εὑρίσκε ὁ Γαροφόλης τὰ ξύλα του καὶ πόσο τοῦ κόστιζαν: ἔβαζε τὰ παιδιὰ νὰ τὰ κλέβουν ἀπὸ παλιόσπιτα ποὺ τὰ γκρέμιζαν.

— Δός μου τὸ σανίδι σου, εἶπε ὁ Ματτίας στὸ ἄλλο παιδί.

Μ' ἀντὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ σανίδι, ἐκεῖνο τὸ πέρασε στὴ ράχη του.

— Ἄ, μπᾶ! ἔκαμε.

— Δός το, σοῦ λέω· ἡ σούπα θὰ βράσῃ καλύτερα καὶ θὰ γίνῃ πιὸ νόστιμη.

— Ἂν νομίζῃς πὼς τώρα γιὰ τὴ σούπα, εἶσαι γελασμένος. Δὲν ἔχω παρὰ τριανταέξῃ πεντάρες· καὶ γι' αὐτὸ τὸ ξύλο ἐλπίζω νὰ μοῦ χαρίσῃ ὁ Γαροφόλης τὶς τέσσερες ποὺ λείπουν.

— Τὸ κομμάτι σου δὲν ἀξίζει τόσο. Θὰ τὶς πληρώσῃς, κακομοίρη, μὲ βουρδουλιές. Ἄντε, καθένας μὲ τὴ σειρά του!

Ὁ Ματτίας τὸ εἶπε αὐτὸ μὲ κακία, σὰ νἆταν πολὺ εὐχαριστημένος γιὰ τὴν τιμωρία ποὺ ἐπερίμενε τὸν σύντροφό του. Μοῦκανε ἔκπληξη αὐτὴ ἡ ἀστραπὴ τῆς μοχθηρίας 'ς ἕνα πρόσωπο τόσο ἀγαθό. Μὰ πολὺ ἀργότερα ἔμαθα πὼς ὅποιος ζῇ μὲ κακούς, μπορεῖ νὰ γίνῃ κακοῦχι' ὁ ἴδιος.

Ἦταν ἡ ὥρα ποὺ γύριζαν ὅλα τὰ μαθητούδια τοῦ Γαροφόλη. Ὕστερ' ἀπὸ τὸ πρῶτο παιδὶ μὲ τὸ παληοσάνιδο, ἔρθασε ἄλλο, ὕστερα ἄλλο, ὕστερ' ἄλλα δέκα. Καθέν' ἀπ' αὐτά, μπαίνοντας, κρεμοῦσε τὸ ὄργανό του 'ς ἕνα καρφί, ἀπάνω ἀπ' τὸ κρεββάτι του, — τὸ ἕνα βιολί, τὸ ἄλλο ἄρπα, τὸ ἄλλο φλάουτο ἢ π ί β α· — καὶ ὅσοι δὲν ἔπαιζαν ὄργανο παρὰ ἔδειχναν ζῶα, — μυωξούς, γουρουνάκια τῆς Μπαρμπαριᾶς, ἄσπρα ποντίκια, — τἄχωναν σὲ μιὰ μεγάλη κλούβα.

«Δὲν ἔβλεπες, παρὰ ἕνα μεγάλο, δυσκάλογο κεφάλι...»
(Σελ. 209, στλ. α'.)

Ἕνα βῆμα πιὸ βαρὺ ἀντήχησε στὴ σκάλα καὶ κατάλαβα πὼς ἦταν ὁ Γαροφόλης. Σὲ λίγο εἶδα νὰ μπαίνῃ ἕνας κοντὸς ἄνθρωπος μὲ ξαναμμένο πρόσωπο καὶ μὲ περπάτημα διστακτικό. Δὲν ἦταν γτυμένος ἰταλικά, σὰν τὸν Βιτάλη. Φοροῦσε ἁπλῶς ἕνα σταχτὶ παλτό.

Τὸ πρῶτό του βλέμμα ἦταν σὲ μένα, — ἕνα βλέμμα ποὺ μ' ἐπάγωσε ὅλον.

— Τί γυρεύει ἐδῶ αὐτὸ τὸ παιδί; ρώτησε.

Ὁ Ματτίας, ζωηρὰ κι' εὐγενικά, τοῦ ἐξήγησε.

— Μπᾶ; ἔκαμε ὁ Γαροφόλης· ὁ Βιτάλης εἶναι στὸ Παρίσι; Τί μὲ θέλει;

— Δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε ὁ Ματτίας.

— Δὲ ρωτῶ σένα· τὸ παιδὶ ρωτῶ.

— Ὁ π α ν τ ρ ό ν ε ς θὰ γυρίσῃ, εἶπα τότε ἐγώ, μὴ τολμῶντας νὰ μιλήσω πιὸ καθαρά· καὶ θὰ σᾶς πῇ ὁ ἴδιος τί θέλει.

— Νὰ ἕνα παιδὶ ποὺ ξέρει νὰ μετρᾶ τὰ λόγια του. Δὲν εἶσαι βέβαια Ἰταλός;

— Ὄχι, εἶμαι Γάλλος.

Δυὸ παιδιὰ εἶχαν πλησιάσει τὸ Γαροφόλη, μόλις μπῆκε, καὶ τὰ δυὸ στέκουνταν κοντά του, περιμένοντας νὰ πάψῃ ἡ ὁμιλία. Τί νὰ τὸν ἤθελαν; Τὸ ἔμαθα σὲ λίγο:

Τὸ ἕνα πῆρε τὸ καπέλλο του καὶ τὸ ἀπίθωσε προσεκτικὰ 'ς ἕνα κρεββάτι· τὸ ἄλλο τοῦ ἔφερε ἀμέσως μιὰ καρέκλα. Τὰ πλούσιατα αὐτὰ πράγματα τὰ ἔκαναν μὲ τόση σοβαρότητα, μὲ τόσο σεβασμό, σὰ νἆταν στὴν Ἐκκλησιὰ καὶ βοηθοῦσαν τὸν παπᾶ στὴ λειτουργία, ποὺ μόνο ἀπ' αὐτὸ ἔβλεπες πόσο φοβοῦνταν τὸν Γαροφόλη. Γιατὶ βέβαια δὲν ἔκαναν ἔτσι ἀπὸ ἀγάπη...

Ἄμα ἐκάθησε ὁ Γαροφόλης, ἐν' ἄλλο παιδὶ τοῦ ἔφερε ἀμέσως τὴν πίπα του γεμισμένη μὲ καπνὸ κι' ἐν' ἄλλο τοῦ παρουσίασε ἐν' ἀναμμένο σπίρτο.

«Σὲ τέσσερες ὧρες θὰ εἴμαστε στὸ Παρίσι...» (Σελ. 201, στ. α'.)

— Βρωμᾶ θειάφι, ζῶ ο! (*) φώναξε ὁ παντρόνες ἅμα τὸ πλησίασε στὴν πίπα.

Καὶ τὸ πέταξε στὴ φωτιά.

Ὁ ἔνοχος βιάσθηκε νὰ διορθώση τὸ λάθος του, ἀνάβοντας εὐθὺς ἄλλο σπίρτο, ὁ τὸ ἄφισε νὰ καῇ καλὰ πρὶν τὸ πρόσφερη στὸν ἀφεντικό του.

Μὰ ὁ Γαροφόλης δὲν τὸ δέχτηκε.

— Ὄχι ἐσύ, βλάκα! εἶπε, σπρώχνοντας τραχειὰ τὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ.

Ἔπειτα, γυρίζοντας ἓς ἓν' ἄλλο παιδί, μὲ χαμόγελο, ποὺ ἦταν βέβαια δεῖγμα εὐνοίας:

— Ρικκάρδο, εἶπε, ἕνα σπίρτο, μικρούλη μου!

Κι' ὁ «μικρούλης» τσακίσθηκε νὰ ὑπακούση.

— Τώρα, εἶπε ὁ παντρόνες, ἀφοῦ ἄναψε τὴν πίπα του καὶ θρονιάστηκε στο κάθισμά του καλά· τώρα, ἀγγελούδια μου, τοὺς λογαριασμούς μας. Ματτία, φέρε τὸ βιβλίο!

Ἀπὸ μεγάλη του, ἀλήθεια, καλοσύνη ὁ Γαροφόλης καταδέχουνταν καὶ νὰ μιλᾷ· γιατὶ τὰ παιδιὰ τὸν κοίταζαν καὶ τὸν πρόσεχαν τόσο πολύ, ὥστε κάθε του ἐπιθυμία τὴν ἐμάντευαν καὶ πρὶν τὴν ἐκφράση.

Ἔτσι κι' ὁ Ματτίας, πρὶν καλὰ-καλὰ νὰ τὸ πῇ, τοῦφερε ἕνα μικρό, λιγδιασμένο κατάστιχο: τὸ βιβλίο τῶν λογαριασμῶν.

Ὁ Γαροφόλης ἔγνεψε καὶ τὸ παιδὶ ἐκεῖνο, ποὺ τοῦ εἶχε προσφέρει τὸ καλὸ σπίρτο, ἐπλησίασε.

— Μοῦ χρωστᾷς, τοῦ εἶπε, μιὰ πεντάρα ἀπὸ χτές· μοῦ ὑποσχέθηκες νὰ μοῦ τὴ δώσης σήμερα. Πόσες μοῦ φέρνεις;

Τὸ παιδὶ ἔγεινε κατακόκκινο κι' ἐδίστασε πολὺ πρὶν νἀποκριθῇ:

— Μοῦ λείπει μιὰ πεντάρα.

— Ἀ! σοῦ λείπει μιὰ πεντάρα καὶ τὸ λὲς μὲ τόση ἀπάθεια;

— Ὄχι ἡ χθεσινή ... μοῦ λείπει μιὰ πεντάρα σήμερα.

— Ὥστε δυὸ πεντάρες! Ἀ, μὰ δὲν ξαναεῖδα τέτοιο βρωμόπαιδο!

— Δὲ φταίω ἐγώ...

— Ἔλα, πάψε τὶς σαχλαμάρες! Τὸν κανονισμὸ τὸν ξέρεις. Γδύσου ἀμέσως. Θὰ φᾶς δυὸ βουρδουλιὲς γιὰ τὴ χθεσινὴ πεντάρα κι' ἄλλες δυὸ γιὰ τὴ σημερνή. Καὶ γιὰ τὴν αὐθάδειά σου, τὸ βράδυ δὲν ἔχει πατάτες. Ρικκάρντο, μικρούλη μου, σοῦ ἀξίζει αὐτὴ ἡ διασκέδαση γιὰ τὴν προθυμία σου. Πάρε τὸ βούρδουλα!

Ὁ Ρικκάρντος ἦταν τὸ παιδὶ ποὺ εἶχε προσφέρει τὸ καλὸ σπίρτο γιὰ τὴν πίπα τοῦ Γαροφόλη. Ξεκρέμασε τώρα ἀπὸ τὸν τοῖχο ἕνα καμτσίκι μὲ κοντὸ μανίκι καὶ μὲ δυὸ λουριὰ ποὺ τελείωνκν σὲ χοντροὺς κόμπους. Στὸ ἀναμεταξὺ αὐτό, ὁ ἄλλος ἔβγαλε τὴ μπλούζα του, κατέβασε τὸ πουκάμισό του κι' ἔτσι ἔμεινε γυμνὸς ὡς τὴ μέση.

— Περίμενε! εἶπε ὁ Γαροφόλης μὲ μοχθηρὸ χαμόγελο· μπορεῖ νὰ μὴν εἶσαι μονάχος σου καὶ πάντα εἶναι εὐχάριστο νἄχῃ κανεὶς συντροφιά.

Ὄρθια μπροστὰ στὸν ἀφέντη τους, τὰ παιδιὰ στέκουνταν ἀκίνητα. Καὶ στὸ σκληρό του ἐκεῖνο ἀστεῖο, ἄρχισαν ὅλα νὰ γελοῦν μὲ τὸ στανιό.

— Ὅποιος γέλασε δυνατώτερα, εἶπε ὁ Γαροφόλης, στοιχηματίζω πὼς θὰ τοῦ λείπουν τὰ περισσότερα. Ποιὸς γέλασε δυνατώτερα;

Ὅλοι ἔδειξαν τὸ παιδὶ ποὺ εἶχ' ἔλθει πρῶτο μὲ τὸ παληοσάνιδο.

— Ἔλα! πόσα σοῦ λείπουν ἐσένα; ρώτησε ὁ Γαροφόλης.

— Δὲ φταίω ἐγώ! μουρμούρισε τὸ παιδί.

— Στὸ ἐξῆς, ὅποιος μοῦ λέει «δὲ φταίω ἐγώ», θὰ τρώη μιὰ βουρδουλιὰ παραπάνω ἀπ' ὅσες ἔχει νὰ φάη. Πόσα σοῦ λείπουν λέω!

— Ἔφερα αὐτὸ τὸ σανίδι ... εἶναι πολὺ καλό...

— Πολὺ καλό, μάλιστα! Πήγαινε ὅμως στὸν ψωμᾶ καὶ γύρεψέ του ψωμὶ ἀντὶς γι' αὐτὸ τὸ σανίδι· θὰ σοῦ δώση;... Πόσες πεντάρες σοῦ λείπουν, εἶπα! Λέγε.

— Μάζεψα τριανταέξη.

— Σοῦ λείπουν τέσσερες, βρωμόπαιδο, τέσσερες! Καὶ τόλμησες νὰ φανῇς μπροστά μου;... Ρικκάρντο, μικρούλη μου, σήμερα εἶσαι τυχερός!... Γδύσου γρήγορα σύ!

— Μὰ τὸ σανίδι ποὺ ἔφερα;

— Θὰ στὸ δώσω νὰ τὸ φᾷς!

Τὸ κουτσαστεῖο αὐτὸ ἔκαμε πάλι νὰ γελάσουν ὅλα τὰ παιδιά, ὅσα δὲν εἶχαν καταδικασθῇ σὲ βούρδουλα. Γιὰ τὴν ὥρα, οἱ κατάδικοι ἦταν δυό· οἱ «λογαριασμοί» ὅμως ἐξακολούθησαν καὶ σὲ λίγο φανερώθηκαν ἄλλοι τρεῖς ἐλλειμματίες.

— Πέντε! φώναξε ὁ Γαροφόλης. Νὰ πέντε λῃστάδες ποὺ μὲ κλέβουν!.. Ἀχ, κολοπόπαιδα! αὐτὰ ἐγὼ τὰ παθαίνω γιὰ νάμαι καλός... Μὰ πῶς θέλετε νὰ πληρώνω τώραῖο κρέας καὶ τὶς ὡραῖες πατάτες ποὺ σᾶς ταΐζω; Γίνεται νὰ μὴ δουλεύετε καὶ σεῖς; Τὸ ξέρω, προτιμᾶτε νὰ παίζετε στὸ δρόμο! Ἀντὶ νὰ κλαίγεσθε, γιὰ νὰ συγκινῆτε τοὺς κουτούς, γελᾶτε ἀναμεταξύ σας καὶ διασκεδάζετε. Κανένας ἔτσι δὲν σᾶς ρίχνει πεντάρα. Μὰ στὸ Θεό σας, δὲν εἶναι καλύτερο νὰ ψευτοκλαῖτε, ἁπλώνοντας τὸ χέρι, παρὰ νὰ κλαῖτε τώρα ςτάλήθεια, παρουσιάζοντας τὴ ράχη; Ἔμπρός! γδυθῆτε!

Ὁ Ρικκάρντος στέκουνταν μὲ τὸ καμτσίκι στὸ χέρι κι' οἱ πέντε κατάδικοι, γυμνοὶ ὡς τὴ μέση, ἦταν ἀραδιασμένοι στὸ πλάϊ του.

— Ξέρεις, Ρικκάρντο, δὲν θὰ σὲ κοιτάζω, γιατὶ αὐτὲς οἱ τιμωρίες μοῦ κάνουν κακό· θὰ σάκούω μόνο κι' ἀπὸ τὸν κρότο θὰ καταλαβαίνω τὴ δύναμη τῆς βουρδουλιᾶς. Ἔλα, μικρούλη μου; βάλε τὰ δυνατά σου. Γιὰ τὸ ψωμί σου δουλεύεις τώρα καὶ σύ.

Καὶ γύρισε μὲ τὸ πρόσωπο κατὰ τὸ τζάκι, σὰ νὰ τοῦ ἦταν πράγματι ἀδύνατο νὰ βλέπη τὰ παιδιὰ νὰ δέρνουνται..

Ἐγώ, ξεχασμένος σὲ μιὰν ἄκρη, ἔτρεμα ἀπὸ ἐγανάκτηση μὰ κι' ἀπὸ φόβο. Αὐτὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ γίνουνταν κύριός μου, κι' ὅταν δὲν θἄφεργα σωστὲς τὶς τριάντα ἢ τὶς σαράντα πεντάρες ποὺ θὰ μοῦ προσδιωρίζε, θἄμουν ὑποχρεωμένος νὰ γυμνόνω τὴ ράχη στὸ Ρικκάρντο; Ἀ, τώρα καταλαβαινα πῶς ὁ Ματτίας μποροῦσε νὰ μιλᾷ γιὰ θάνατο μὲ τόση ἀταραξία καὶ μ' ἐλπίδα!...

Ἡ πρώτη καμτσιὰ ποὺ ἔπεσε, μοῦ ἀνέβασε τὰ δάκρυα στὰ μάτια. Ἐνόμιζα πὼς δὲν μ' ἔβλεπε κανεὶς καὶ δὲν προσκάθησα νὰ κρύψω τὴ συγκίνησή μου. Ὁ Γαροφόλης ὅμως, φαίνεται, μὲ κρυφοκοίταζε.

— Νὰ ἕνα εὐαίσθητο παιδί! εἶπε ἄξαφνα δείχνοντάς με μὲ τὸ δάχτυλο. Δὲν μοιάζει μὲ σᾶς, ληστάδες, ποὺ γελᾶτε μὲ τὴ δυστυχία τῶν συντρόφων σας καὶ μὲ τὴ δική μου λύπη. Πάρτε τὸν γιὰ παράδειγμα κι' ἂς μὴν εἶναι σύντροφός σας.

Σύντροφός τους! Αὐτὴ ἡ λέξη μ' ἔκαμε νἀνατριχιάσω ἀπ' τὴν κορφὴ ὡς τὰ νύχια.

Μὲ τὴ δεύτερη καμτσικιά, ὁ κατάδικος ἔβγαλε ἕνα βόγγο· μὲ τὴν τρίτη, ἄφτσε μιὰ φωνὴ σπαρακτική.

Ὁ Γαροφόλης σήκωσε τὸ χέρι του· ὁ Ρικκάρντος ἔμεινε μὲ τὸ καμτσίκι μετέωρο.

Μοῦ φάνηκε πὼς θἄδινε χάρη· μὰ δὲν ἦταν αὐτό.

— Ξέρεις τί κακὸ μοῦ κάνουν οἱ φωνές, εἶπε γλυκὰ ὁ Γαροφόλης, γυρίζοντας πρὸς τὸν κατάδικο· ἂν ὁ βούρδουλας σοῦ σχίζῃ τὸ πετσί, οἱ φωνές σοῦ μοῦ σχίζουν τὴν καρδιά. Σὲ εἰδοποιῶ λοιπὸν πὼς γιὰ κάθε φωνή, θὰ τρῶς μιὰ βουρδουλιὰ παραπάνω καὶ δὲν θὰ φταίω ἐγώ. Μὴ μὲ κάμῃς νἀρρωστήσω τώρα ἀπὸ τὴ λύπη μου. Ἂν αἰσθάνεσαι γιὰ τὸν κύριό σου λίγη ἀγάπη, λίγη εὐγνωμοσύνη, σώπα. Ἔμπρός, Ρικκάρντο!

Ὁ μικρὸς δήμιος σήκωσε τὸ χέρι του καὶ τὰ λουριὰ αὐλάκωσαν πάλι τὴ ράχη τοῦ δύστυχου παιδιοῦ.

— Μάννα μου!... Μάννα μου!... φώναξε.

Εὐτυχῶς ποὺ δὲν εἶδα τὰ παρακάτω. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄνοιξε ἡ πόρτα τῆς σκάλας καὶ μπῆκε ὁ Βιτάλης.

Μὲ μιὰ ματιά, κατάλαβε τί ἦταν οἱ φωνὲς ἐκεῖνες ποὺ εἶχε ἀκούσει ἀνεβαίνοντας τὴ σκάλα. Ἔτρεξε ἴσια στὸ Ρικκάρντο καὶ τοῦ ἅρπαξε τὸ καμτσίκι. Ἔπειτα γύρισε στὸ Γαροφόλη καὶ στάθηκε μπροστά του μὲ σταυρωμένα χέρια.

(*) Ἐκεῖνο τὸν καιρό, τὰ σπίρτα εἶχαν θειάφι καὶ φωσφόρο· κ. ἔπρεπε κανεὶς νὰ παρμένη ὡς νὰ καῇ καλὰ τὸ κεφάλι καὶ νὰ φύγῃ ἡ ἐνιγνηφὴ μυρωδιά.—Σ. τ. Μ.

Ὅλ' αὐτὰ ἔγειναν τόσο γρήγορα, ὥστε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Γαροφόλης τὰ ἔχασε. Γρήγορα ὅμως συνῆλθε καί, παίρνοντας πάλι τὸ ψευτογλυκερό του χαμόγελο:

— Δὲν εἶναι φοβερό; εἶπε. Αὐτὸ τὸ παιδὶ δὲν ἔχει καρδιά!

— Ντροπή!... ἐφώναξε ὁ Βιτάλης.

— Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ, ἐξακολούθησε ὁ Γαροφόλης.

— Ἄς τα! τὸν ἔκοψε μὲ δύναμη ὁ κύριός μου· καταλαβαίνεις πολὺ καλὰ πὼς τὸ «ντροπὴ» δὲν τὸ εἶπα 'ς αὐτὸ τὸ παιδί, παρὰ σὲ σένα. Ναί! ντροπή σου, ἀνανδρεία σου, νὰ βασανίζῃς ἔτσι παιδιὰ ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ὑπερασπισθοῦν τὸν ἑαυτό τους!

— Καὶ τί ἀνακατεύσαι σύ, γερο-παρόξενε; εἶπε ὁ Γαροφόλης ἀλλάζοντας τόνο.

— Θὰ σὲ καταγγείλω στὴν Ἀστυνομία!

— Στὴν Ἀστυνομία; φώναξε σηκωνόμενος ὁ Γαροφόλης· μὲ φοβερίζεις μὲ Ἀστυνομία ἐσύ;

— Ναί, ἐγώ! ἀποκρίθηκε ἄφοβος ὁ κύριός μου.

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, Βιτάλη, εἶπε ὁ Γαροφόλης, ἀλλάζοντας πάλι τὸν τόνο του ἀπὸ ὀργίλο σὲ εἰρωνικό. Μὴν κάνῃς τώρα τὸν κακὸ καὶ μὴ μὲ φοβερίζῃς πὼς θὰ μιλήσης, γιατὶ μπορῶ νὰ μιλήτω κι' ἐγώ. Καὶ νὰ ἰδοῦμε τότε ποιὸς θὰ μείνῃ εὐχαριστημένος! Βιβλία ποὺ δὲν θὰ πάω νὰ πῶ τίποτα στὴν Ἀστυνομία, γιατὶ οἱ δουλειές σου δὲν εἶναι δική της δουλειά. Εἶναι ἄλλοι ὅμως ποὺ ἐνδιαφέρουνται γι' αὐτές, κι' ἂν πήγαινα νὰ τοὺς πῶ ὅσα ξέρω, μιὰ λέξη, ἕνα ὄνομα μόνο νὰ τοὺς ἔλεγα, δυστυχία σου! ποῦ θὰ πήγαινες τότε νὰ κρύψης τὴ ντροπή σου;

(Ἔπεται συνέχεια)

ΤΟ ΒΑΣΚΑΜΑ

Τὰ σάστισε ἡ πρωτόπειρη δασκάλα τοῦ χωριοῦ μπροστά στὸ ξαφνικὸ αὐτὸ κι' ἀνεξήγητο κλάμμα τῆς Ἀγγελικούλας. Αὐτὴ ποὺ δὲν ἔκλαιγε οὔτε ὅταν τὴν ἔδερναν σὰν δὲν ἤξερε μάθημα, πῶς τώρα δὲν ἔπαυε μὲ κανένα τρόπο;

Μὲ τὰ πολλά, κατάλαβε ἡ δασκάλα πὼς γιὰ νὰ μάθη τί τρέχει, ἔπρεπε νὰ μείνῃ μόνη μὲ τὴ μικρὴ καὶ πρόσταξε τότε τἄλλα κορίτσια νὰ βγοῦν στὴν αὐλή. Πραγματικῶς, σὰν ἔμειναν οἱ δύο τους, ἡ Ἀγγελικούλα, μὲ λυγμοὺς καὶ μὲ λόγια κομμένα, φανέρωσε, πὼς λυπᾶται γιὰ τὸ Λενιώ, ποὺ θὰ πέθαινε ἐξ αἰτίας της. Κι' εἶπε πὼς δὲν ἤθελε νὰ τὴν βάλουνε τὴν κτιμένη στὰ χώματα, κι' ἂς ἦταν κακιὰ κι' ἂς τὴν κορόϊδευε κάθε ποὺ δὲν ἤξερε μάθημα—πρᾶγμα ποὺ δὲν συνέβαινε καθόλου σπάνια!

Μὰ πῶς θὰ πέθαινε τὸ Λενιὼ ἐξ αἰτίας τῆς Ἀγγελικούλας; μήπως κατὰ λάθος τῆς ἔδωσε κι' ἤπιε φαρμάκι;

Μακάρι νὰ 'ταν αὐτό· γιατὶ τότε μποροῦσε νὰ τῆς δώσουν ἀντιφάρμακο καὶ νὰ γλυτώση. Μὰ τώρα ἦταν ἀδύνατο! Τὸ δυστυχισμένο τὸ Λενιὼ γιατρειὰ δὲν εἶχε· θὰ πέθαινε χωρὶς ἄλλο, γιατὶ ἡ Ἀγγελικούλα τὸ εἶχε ... βασκάνει.

— ! ! !

— Μὰ τί; ἀλήθεια, καλέ, δὲν ξέρετε πὼς ἅμα βασκάνῃ κανεὶς ἕναν ἄνρωπο, δηλ. ἅμα πῇ ἐπίτηδες: «Τί ὡραῖα μαλλιά!» ἢ «τί ὄμορφα μάτια!» ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς βασκαίνεται καὶ πεθαίνει;

Ἀ, ἡ Ἀγγελικούλα τῶξερε καλὰ αὐτό· τῆς τῶχε βεβαιώσει ἡ Ἠλέκτρα, ἡ πιὸ μεγάλη ἀπ' τὶς χωριατοποῦλες τοῦ σχολειοῦ. Κι' αὐτὴ μάλιστα τὴν εἶχε πείσει νὰ βασκάνῃ τὸ Λενιὼ πού, ἐπειδὴ ἤξερε πάντα τὸ μάθημα, ἐννοοῦσε νὰ κοροϊδεύη ὅλες τὶς ἄλλες καὶ προπάντων τὴν Ἀγγελικούλα. Ἔτσι κι' αὐτή, σὲ στιγμὴ ποὺ τὸ Λενιὼ τὸ εἶχε παρακάμει, θυμήθηκε τὴ συμβουλὴ τῆς Ἠλέκτρας καὶ τὴν ἔκαμε: Πῆγε κοντά της, τὴν κοίταξε καλὰ κι' εἶπε μέσα της: «Τί ὄμορφο κορίτσι!» Πάει, ξεγραμμένο τὸ Λενιώ!... Μὰ σὲ λίγο τὸ μετάνοιωσε καὶ τώρα, κλαίοντας, ὀρκιζότανε πὼς καλύτερα εἶχε νὰ τὴν ἐκορόϊδευε πάντα τὸ Λενιὼ καὶ νὰ τὴν ἔλεγε βλάκα, παρὰ νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὸ βάσκαμά της. Γελᾶτε; Ἂν ἤταστε ὅμως στὴ θέση τῆς δασκάλας κι' ἐβλέπατε τὴν ἀπελπισία τῆς ἀνήξερης μικρούλας, σᾶς βεβαιῶ πὼς δὲν θὰ γελούσατε καθόλου!

Τί ἔκαμε λοιπὸν ἡ δασκάλα τῆς Ἀγγελικούλας;

Τί νὰ κάμῃ; Στὴν ἀρχή, φυσικά, τὴ γλυκομάλωτε, γιατὶ ν' ἀκούσῃ τὴν Ἠλέκτρα· ὕστερα τῆς παρατήρησε πὼς ἔπρεπε νὰ μαθαίνῃ κι' αὐτὴ τὸ μάθημά της, γιὰ νὰ μὴ μπορῇ κανένας νὰ τὴν κοροϊδεύῃ. Μὰ σ' αὐτό, κλαίοντας πάντα, ἡ μικρούλα ἀποκρίθηκε, πὼς καὶ κείνη ἤθελε μὰ δὲ μποροῦσε. «Ἔννοια σου κι' ἅμα θέλῃς, θὰ μπορέσῃς», τῆς εἶπε πάλι ἡ δασκάλα· καὶ τὴν ἔκαμε νὰ τῆς ὑποσχεθῇ, πὼς στὸ ἑξῆς θὰ πρόσεχε στὸ μάθημα καὶ θὰ διάβαζε περισσότερο. Κι' ὕστερ' ἀπ' ὅλα αὐτά, χωρὶς νὰ γελάση καθόλου, τῆς εἶπε;

— Τώρα πρέπει νὰ γλυτώσουμε τὸ Λενιώ. Ἄκου λοιπὸν καλὰ τί θὰ κάνῃς.

Ἡ μικρὴ κάρρωσε τὰ δακρυσμένα της μάτια στὸ στόμα τῆς δασκάλας καὶ μὲ κεποίθηση μεγάλη, περίμενε ν' ἀκούσῃ ἀπ' αὐτὸ τὴ σωτηρία. Σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία, βλέπετε, κάθε παιδὶ πιστεύει πὼς, σὰν τὸ Θεό, κι' ὁ δάσκαλος, ὅλα τὰ μπορεῖ...

Ἡ δασκάλα ξακολούθησε:

—Νὰ πᾷς κοντά της σιγὰ-σιγά, χωρὶς νὰ σ' ἀκούσῃ, καὶ νὰ πῇς: Φτοῦ καὶ νὰ μὴν ἀβασκαθῇ! καὶ ὕστερα νὰ πῇς ἀκόμα: Παναγιά μου, φύλαγε τὸ Λενιώ.

Σκούπισε ἡ Ἀγγελικούλα τὰ μάτια της, εὐχαρίστησε τὴ δασκάλα της κι' ἔτρεξε νὰ κάμῃ ὅπως τῆς εἶπε.

Καὶ νὰ δῆτε ποῦ τὸ ξόρκι ἔπιασε! Τὸ Λενιώ... ξεβασκάθηκε κι' ἔζησε!

Ὅμως μ' αὐτὰ τὰ βασκάματα καὶ τὰ ξεβασκάματα κάτι πέθανε στἀλήθεια· μὰ βέβαια δὲν θὰ τὸ κλάψουμε, γιατὶ αὐτὸ τὸ κάτι εἶναι ἡ ἀμέλεια τῆς Ἀγγελικούλας. Ἡ ἴδια ἡ δασκάλα της μοῦ τὸ εἶπε πὼς τὸ κουτοκόριτσο ἐκεῖνο, ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ ξεβασκάματος, ἐξύπνησε. Καὶ σιγὰ-σιγὰ ἔγινε στὰ μαθήματα καλύτερη κι' ἀπὸ τὸ Λενιώ.

—Εἶχε ὑποσχεθῆ νὰ θελήση, εἶπα τότε στὴ δασκάλα· κι' ἂν καὶ τόσο μικρή, τὸ κατάφερε.

— Ναί, μοῦ ἀποκρίθηκ' ἐκείνη. Σ' αὐτὸ τὸ κοριτσάκι ὑπάρχει, φαίνεται, κρυμμένη μιὰ μεγάλη ἠθικὴ δύναμη, κι' αὐτὴ μπόρεσε νὰ ξυπνίση τὸ κοιμισμένο του πνεῦμα.

Ε. Α.

Η ΜΙΚΡΗ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΑ

Μπρὸς 'στὸ Σταθμό, ποὺ ἀκίνητο
λαχάνιαζε τὸ τραῖνο
σὲ χειμωνιάτικο ὀρθρινό,
μαῦδειξε πρόσωπ' ὄμορφο,
γλυκὸ κι' ἀγρυπνισμένο,
μιὰ βλαχοπούλα ἔφτὰ χρονῶν.

—

Χρέος, ἀνάγκη ἢ θέλημα
δὲ θὰ τὴν εἶχαν φέρει
μέσ' ἀπ' τὸν κόσμο νὰ γλυκερῇ
μόνο ἡ ξεκούραση ζωὴ
καὶ τ' αὐγινὸ τ' ἀγέρι
—βιός, ποὺ ποτὲ της δὲ μετρᾷ.

—

Ἔτρεμε μεσ' στῆς χαραυγῆς
τὴν ἄρια ἀνατριχίλα,
κάτω ἀπ' τὴν ἴσια της ποδιά,
σὰν ποταμάκι ὅλο δροσιές,
ποὺ φρίσσει μὲς στὰ φύλλα
καὶ στὴ λουσμένη λαγγαδιά.

—

Τὰ μάτια αὐτά, ποὺ ἐσάλευε
κοιτώντας τὸ βαγόνι
δίχως κανένα νὰ ζητῇ,—
τάχα ἕναν τέτοιο θησαυρὸ
μιὰ μάννα καμαρώνει
ἢ ἀμέτρητο τὸν παρατῇ;

—

Μέσ' ἀπ' τοῦ τραίνου τοὺς καπνοὺς
ὁ νοῦς μου ζωντανεύει
πλάϊ στὸ θυμάρι τοῦ βουνοῦ,
μιὰ βιόλα, ποὺ ἄνθισεν ἐκεῖ,
χωρὶς νὰ τὸ μαντεύῃ,
γλυκὴ ἀδελφούλα τοῦρανοῦ!

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΜΙΝΑ 'ΚΙ' Η ΓΙΑΓΙΑ ΤΗΣ

[Τοῦ A. Lichtenberger]

Μὲ σουφρωμένα φρύδια, μὲ κατεβασμένα μοῦτρα, μὲ μυτίτσα ποὺ τρέμει ἀπὸ θυμό, ἡ Μίνα στέκει ζαρωμένη σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς κάμαρας. Ὁλόγυρα της κοίτονται χάμου, σὲ διάφορα σχήματα ἀκανόνιστα, οἱ διάφορες καῦκλες της παρατημένες ὅπως-ὅπως. Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ δαῦτες. Τὴν ἔννοια τους ἔχει τώρα ἡ Μίνα. Ἔχει νὰ συλλογιστῇ ἐκείνη!..

Μὰ γιὰ φαντασθῆτε, ἡ Νέλλη, αὐτὴ ἡ ἀδιάντροπη ἡ Νέλλη,— ἡ Ἐγγλέζα μπόννα της — εἶχε τὴν ἀξίωση, τώρα μόλις, νὰ τὴν ξαναστείλῃ στὸ περιβόλι, γιατὶ εἶχε χάσει, λέει, τὴν κορδελλίτσα τῶν μαλλιῶν της ἡ Μίνα κ' ἔπρεπε, λέει, νὰ πάει νὰ τὴν βρῇ.

Τί αὐθάδεια! Μὰ νομίζετε πὼς ἡ Μίνα τὸ κατάπιε; Ὅλα κι' ὅλα. Δὲν τὰ κράτησε τὰ λόγια της κάτω ἀπὸ τὴ γλῶσσα της.

«—Σὲ πληρώνουμε γιὰ νὰ μὲ ὑπηρετῇς καὶ νὰ μ' ἀφήσῃς ἥσυχη, γιὰ νὰ μή.....»

Ἡ Νέλλη ἔμεινε σὰν ἀποσβολωμένη καὶ ἡ Μίνα ἀρχίνησε τότες νὰ χτυπᾷ τὰ πόδια της καὶ νὰ φωνάζῃ σὰν τρελλή: «φύγε, φύγε!» τόσο ποὺ ἡ Νέλλη ἔφυγε. Τί ἐπιτυχία, ἔ!

Εἶν' ἀλήθεια πὼς ἂν βρισκόντουσαν στὸ σπίτι τῆς μαμμᾶς, δὲ θὰ τῆς περνοῦσε βέβαια. Καὶ κείνη ἡ μαμμά! Πάντα σοῦ ἔχει μιὰ μεροληψία γιὰ τὶς δοῦλες, καὶ πηγαίνει ἐνάντια στὴν κόρη της. Εἶναι ἀνυπόφορη!

Μὰ ἡ Μίνα, ποὺ εἶχε περάσει μιὰ μικρὴ ἀρρώστεια, βρίσκεται τώρα, γιὰ νὰ γίνῃ καλά, στὴ γιαγιά της καὶ μόνο τὴ Νέλλη ἔχει μαζί της. Ἡ Νέλλη πάλι ἔχει διαταγὴ ν' ἀποφεύγῃ τοὺς καυγάδες. Ἔπειτα δὲν νοιώθει πίσω της καὶ καμμιὰ ἐξουσία ποὺ νὰ τὴν ὑπερασπίζῃ. Κι' ἔτσι ἡ Μίνα σκέπτεται πὼς εἶναι ἡ ὥρα νὰ βγάλῃ τὰ δανεικά. Καὶ σᾶς βεβαιῶ πὼς δὲ χάνει τὴν εὐκαιρία.

Σήμερα π. χ. εἶναι κατενθουσισμένη μὲ τὸν ἑαυτό της.

* * *

Κατενθουσιασμένη βέβαια. Καὶ περήφανη μάλιστα. Καὶ ὅμως, σὰν ἄνοιξε ἡ πόρτα τῆς κάμαρας, σὰν νἄνοιωτε κάποια στενοχώρια. Ἦταν ἡ γιαγιά. Μήπως τῆς εἶπε τίποτα ἡ Νέλλη;

Ἔ, καὶ ἔπειτα; Ἂν ἡ Νέλλη ἔκανε παράπονα, ξέρει ἡ Μίνα πῶς ν' ἀποκριθῇ. Μπᾶ, δὲ θἀφήσῃ νὰ τῆς πάρουν τὸν ἀέρα.

Τὴν ἀγαπάει βέβαια τὴ γιαγιά της, ὅσο λέγει ἡ καρδιά της, μὰ τὸ κάτω-κάτω, ἂν χρειαστῇ, ξέρει νὰ τὴ βάλῃ στὴ θέση της.

Τὶ τάχα, μὲ τὸ νἆναι κανένας γέρος ἡ γρηά, δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ λάθος;

Κι' ἡ γιαγιά, βλέπετε, ἔχει κι' ἐκείνη τὸ κακὸ ἰδίωμα ν' ἀκούῃ πάρα πολὺ τὰ παράπονα τῶν ὑπηρετῶν καὶ νὰ κάνῃ μιζέριες τῆς ἐγγονῆς της.

Ἄ! ἂν τὴν ἀναγκάσουν, θὰ τῆς τὰ πῇ ἡ Μίνα ἀπὸ τὴν καλή.

Φαίνεται ὅμως πὼς δὲ θὰ τὴν ἀναγκάσουν. Μπαίνοντας, ἡ γιαγιὰ τῆς χαμογέλασε σὰν πάντα καὶ μὲ τὸ ἴδιο συρτὸ βῆμα της πῆγε στὴν κολυθρόνα της καὶ κάθησε ἀργά-ἀργά, μ' ἕνα στεναγμὸ σὰν μικρὸ βογγητό, γιατὶ τῆς πονάει ἡ μέση της.

Ἴσως ἡ Μίνα θὰ ἔπρεπε τώρα νὰ τῆς πάῃ τὸ γαλάζιο μαξιλαράκι της. Μὰ μὲ αὐτὸ θὰ φαινόταν πὼς θέλει νὰ τὴν κολακέψῃ, γιατὶ κάτι κακὸ ἔχει κάνει. Ἔχει καὶ τὴν ἀξιοπρεπειά της ἐπὶ τέλους.

Ἄ! νὰ ἡ γιαγιὰ καλοκάθησε. Ἐβγαλε τὸ πλέξιμό της καὶ δουλεύει ἀμίλητη. Ἡ Μίνα σηκώνει τὶς καῦκλες της, τὶς διορθώνει, τὶς χαϊδεύει. Ποῦ καὶ ποῦ, ρίχνει καὶ μιὰ λοξὴ ματιὰ κατὰ τὴν πολυθρόνα.

Ἡ γιαγιὰ φαίνεται σήμερα σὰν πολὺ βυθισμένη στὴ συλλογή της. Τῶχουν αὐτὸ οἱ γέροι. Τί μπορεῖν ἄρα γε νὰ συλλογίζουνται, ἔτσι ἀμίλητοι ὧρες; Μὰ ἀφοῦ εἶναι καὶ ἡ Μίνα μέσα στὴν κάμαρα, μοῦ φαίνεται πὼς θἆταν φυσικὸ καὶ εὐγενικὸ νὰ τῆς πῇ κανένα λόγο. Μ' ἀφοῦ θέλει νὰ σωπαίνῃ, δικός της λογαριασμός. Ἡ Μίνα ὅμως θὰ μιλήσῃ, γιατὶ ἔτσι θέλει!

Κι' ἀρχίζει νὰ μαλλώνῃ τὶς καῦκλες της. Τὴν Κική, τὸν Τοτό, ὅλους. Τί ντροπὴ νἆναι τόσο λιχούδες! Κι' ὅλο μαλώνουν ἀναμεταξύ τους. Τί ἄσχημο πρᾶμα!.....

Κάπου κάπου ἡ Μίνα κάνει μιὰ διακοπή. Ἄλλες φορὲς τυχαίνει κι' ἡ γιαγιά, σὰν ἔχει ὄρεξη, νἀνακατώνεται στὴν ὁμιλία. Καὶ παίζει τί ὡραῖα ἡ γιαγιά! Μὰ σήμερα εἶναι πολὺ ἀφηρημένη.... Ἡ Μίνα ξαναρχίζει πιὸ δυνατά... Τὴν Κικὴ καὶ τὸν Τοτὸ μπορεῖ κανεὶς καὶ νὰ τοὺς συχωρέσῃ. Μὰ τὴ Μιμή; ἀδύνατό...

— Θὰ ζητήσω μιὰ τιμωρία γιὰ παράδειγμα ἀπὸ τὴ νουνά σου, Δισποινίς. Μιὰ τιμωρία ἀπὸ τὴ νουνά σου....

Ἡ Μίνα τὸ εἶπε αὐτὸ πολὺ δυνατά. Νουνὰ σ' ὅλες τὶς καῦκλες της εἶναι ἡ γιαγιά. Δὲ μπορεῖ, θὰ τὸ ἄκουσε.

— Τόσο κακιὰ ἦταν λοιπὸν αὐτὴ ἡ Μιμή; ....

Μπᾶ, μπᾶ; ἡ γιαγιὰ καταδέχεται νὰ ἰδῇ πὼς ὑπάρχει καὶ ἡ Μίνα. Μποροῦσε νὰ τὸ συλλογιστῇ καὶ πιὸ μπροστά, εἶν' ἀλήθεια. Μὰ τέλος πάντων. Κάλλιο ἀργά... Ἡ Μίνα δὲν κρατάει κάκια. Μ' ἕνα πήδημα βρίσκεται στὴ χαμηλὴ πολυθρόνα, στρωμώχνεται, καὶ μὲ φωνὴ αὐστηρὴ μιλάει καὶ μιλάει.

Ἂν ἦταν κακιὰ ἡ Μιμή! Μόνο κακιά; καὶ ψεύτρα καὶ λαίμαργη! Σωστὸ παλιόπαιδο.

Τὰ μάτια τῆς Μίνας ἐγάζουν ἀστραπές. Τραντάζει τὴν κούκλα της, τὴ φοβερίζει, τρίζει τὰ δόντια της.

Ἡ γιαγιὰ τὴν συμπονάει.

— Σὲ λυπᾶμαι, τῆς λέει, πολὺ ποὺ ἔχεις τόσο κακὲς κούκλες, ποὺ σὲ δυσαρεστοῦνε καὶ μάλιστα,—ἐδῶ τὰ μάτια τῆς γιαγιᾶς καρφώνουνται ὅσο παίρνει στὸ πλέξιμό της, — καὶ μάλιστα σήμερα ποὺ, ἂν δὲ γελιέμαι, εἶχες τὸ πρωὶ κι' ἄλλες αἰτίες νὰ εἶσαι δυσαρεστημένη.

Ἡ Μίνα μένει μὲ τὸ στόμα τόοσσο! Κι' ἄλλες!

Ἡ γιαγιὰ ἐξακολουθεῖ μὲ τὴν ἥσυχη φωνή της:

— Ναί, ἔμαθα πὼς δὲν ἤσουνα καθόλου εὐχαριστημένη μὲ τὴ Νέλλη.

Τί πάει νὰ πῇ αὐτό; Ἔκανε μήπως παράπονα ἡ Νέλλη; Καὶ τώρα θἀχουμε κατσάδα; Ἡ Μίνα νοιώθει πῶς κοκκινίζει κι' ἀρχίζει τὴν ὑπεράσπιση:

Ἄ! ναί, ἦταν ἀνυπόφορη σήμερα ἡ Νέλλη... Μήπως δὲν τῆς κατέβηκε... Γρήγορα-γρήγορα ἡ Μίνα λέει τὰ παράπονά της. Καὶ τὰ λόγια της κυλοῦν ἀπὸ τὸ στόμα της σὰν τὰ σπειριὰ τοῦ κομπολογιοῦ. Καὶ τὴν μεθοῦν. Μὰ τί καλὸ τῆς κάνουν!...

Τέλος σώπασε. Ἡ γιαγιὰ κουνάει σιγὰ τὸ κεφάλι της.

— Πολὺ ἄσχημο νὰ σὲ κάμῃ νὰ ὑποφέρῃς ἔτσι αὐτὴ ἡ κοπέλλα μὲ τὰ ἰδιώματά της.

Ἡ Μίνα πάει νὰ τὰ χάσῃ. Αὐτὸ δὲν τὸ περίμενε. Πῶς; οὔτε κατσάδα, οὔτε παρατήρηση! Αὐτὴ τὴν εὔκολη νίκη της δὲν τὴν περίμενε. Καὶ τὴν βγάζει ἀπὸ τὰ νερά της.

Ἡ γιαγιὰ ἐξακολουθεῖ:

— Καὶ λυποῦμαι ἀκόμη περισσότερο γιατί, ὅπως φαίνεται, δὲν εἶν' αὐτὸ μονάχα τὸ παράπονό σου.

Ἡ Μίνα σηκώνει τὴ μουσίτσα της καὶ κοιτάζει τὴ γιαγιά της μὲ μάτια ἐκπληκτα, ἐρωτηματικά.

Μὲ βέβκια. Ἡ Ἰουλία, ἡ καμαριέρα δὲν ἔχει τὸ σέβας ποὺ πρέπει μὲ τὴ Μίνα. Κι' ὁ περιβολάρης, ὡς κι' αὐτὸς δὲν τὴν λογαριάζει.

[Ἕπεται τὸ τέλος]

Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΑΕΔΙΝΑ

Εἶπε ἡ Ἀλεποῦ μιὰ μέρα
Στὴ Βασίλισσα-Μητέρα:
«—Ὦ, ντροπή σου 'ς ἕνα χρόνο
Νὰ γεννᾷς παιδὶ ἕνα μόνο!
«—Ἕνα, ἀπάντησεν Ἐκείνη
(Καὶ τὸ πρόσωπό της γίνη
Σὰν τολόγεμο φεγγάρι:)
Ἕνα μόνο, μὰ Λιοντάρι!»

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΑΓΕΛΑΣ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ O. LE ROY]

Β'. (Συνέχεια)

Κλείσθηκε στὴν κάμαρά του, ἄδειασε τὸ πουγγί του ἀπάνω στὸ τραπέζι κι' ἄρχισε νὰ μετρᾷ τὴ μικρή του περιουσία.

Τὴν ἐμέτρησε μιά, δύο, τρεῖς φορές· γιατὶ τοῦ ἄρεσε πολὺ νἀκούῃ τὸ γλυκό, τὸ καθαρὸ κουδούνισμα τῶν χρυσῶν νομισμάτων, καθὼς ἔπεφταν τῶνα πάνω στἄλλο. Ἔπειτα, ἀφοῦ χόρτασε αὐτὸ τὸ παιχνίδι, τὰ ξανάβαλε ὅλα στὸ πουγγὶ καὶ τὰ φύλαξε 'ς ἕνα συρτάρι τοῦ κομοῦ του, βαθειὰ-βαθειά. (Ἐκεῖνο τὸν καιρό, βλέπετε, οἱ ἄνθρωποι δὲν συνήθιζαν πολὺ νὰ βάζουν τὰ χρήματά τους στὴν Τράπεζα, οὔτε νὰ τὰ ντύνουν σὲ χαρτί, δηλαδὴ ν' ἀγοράζουν μ' αὐτὰ Μετοχές, Γραμμάτια καὶ πάει λέοντας. Πρὸς μεγάλη χαρὰ τῶν κλεφτῶν, τὰ φύλαγαν αὐτούτια στὸ σπίτι, πότε κλειδωμένα σὲ κανένα συρτάρι, πότε κρυμμένα, καταχωνιασμένα σὲ ἀφάνταστο μέρος, π.χ: κάτω ἀπ' τὸ πάτωμα, μέσα στὸ στρῶμα τοῦ καναπὲ κλπ.)

Ἀπὸ τὸ κομμό, ὁ Πιερρότος πῆγε στὸ μπουφέ, πῆρε ἕνα κομμάτι ζαμπόνι, λίγο τυρί, λίγο ψωμὶ ἄσπρο, ἕνα μπουκάλι κρασὶ πιωμένο ὡς τὴ μέση,—ὅ,τι τοῦ εἶχε περισσέψει ἀπὸ τὸ μεσημέρι,— τἄβαλε ὅλα στὸ τραπέζι κι' ἐκάθησε γιὰ νὰ χορτάσῃ καὶ τὴν κεῖνά του.

Μὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔβαζε τὴν πρώτη μπουκιὰ στὸ στόμα, ἄκουσε πρὸς τὸ μέρος τῆς πόρτας ἕνα ἐλαφρὸ κρότο. Τοῦ φάνηκε πὼς ἦταν ἡ γάτα τοῦ μπάρμπα-Μιστανφλούτου, ποὺ μυρίσθηκε τὸ γεῦμα του κι' ἔρχουνταν, κατὰ τὴ συνήθειά της, νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ. Σηκώθηκε λοιπὸν κι' ἄνοιξε. Μὰ δὲν εἶδε οὔτε γάτα, οὔτε ἄνθρωπο. Ὁ διάδρομος ἦταν ὁλωσδιόλου ἔρημος.

«Γελάσθηκα» συλλογίσθηκε· καὶ ξαναγύρισε στὸ τραπέζι.

Ἄμα ἀπόφαγε, σήκωσε καὶ φύλαξε τὰ πράγματα, συγύρισε τὸ μικρὸ ποὺ νοικοκυριό, γδύθηκε, ἔπεσε στὸ κρεββάτι του καὶ σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκε.

Εἶδε στὸν ὕπνο του πὼς περπατοῦσε μὲ τὴν Κολομπίνα μέσα σ' ἕν' ἀνθισμένο ροδόκηπο καὶ πὼς ὁ γέρο-Κάσσανδρος τὸν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν ἔλεγε παιδί του...

Ἄς ἀφίσουμε τώρα τὸν φίλο μας Πιερρότο στὰ κριανταφυλλένια του ὄνειρα καὶ ἄς ἰδοῦμε τί γίνουνταν, τὴν ἴδια ὥρα, στὴν κάμαρα τῶν κατνούργιων νοικοκυρῶν τοῦ κυρίου Κασσάνδρου.

Ὁ Ραντί-Γκρί κι' ὁ Ἀρλεκῖνος ἔσβυσαν πρὸ ὀλίγου τὸ κερί τους, μὰ δὲν ἐλλάγιασαν.

Περίμεναν στὰ σκοτεινὰ ὡς νὰ πάῃ κάθε κίνηση στὸ σπίτι. Ἔκειτα ἄνοιξαν σιγὰ-σιγὰ τὴν πόρτα τους, βεβαιώθηκαν μ' ἕνα βλέμμα ποὺ ἔρριξαν δεξιὰ κι' ἀριστερά, πὼς ὁ διάδρομος ἦταν ἔρημος καὶ, περπατῶντας μὲ τὶς μύτες τῶν ποδιῶν, τράβηξαν πρὸς τὴν πόρτα τοῦ Πιερρότου.

Γάτες νὰ ἦταν, δὲν θἄκαναν λιγώτερο κρότο...

Μὲ πολλὲς καὶ μεγάλες προφυλάξεις, *δοκίμασαν διάφορα πασπαρτοῦ ποὺ* εἶχαν μαζί τους, βρῆκαν ἕνα ποὺ ἔπιανε στὴν κλειδαριά, ἄνοιξαν τὴν πόρτα καὶ μπῆκαν μέσα σὰ σκιές, σὰ φαντάσματα, κρατῶντας καὶ τὴν ἀναπνοή τους.

Στὴ μέση τῆς κάμαρας στάθηκαν νἀκούσουν... Ὁ ἦχος μιᾶς ἥσυχης καὶ κανονικῆς ἀναπνοῆς τοὺς ἡσύχασε. Ὁ Πιερρότος κοιμοῦνταν βαθειά.

Τότε ὁ Ἀράπης πλησίασε σιγὰ-σιγὰ τὸ κρεββάτι, — τόσο σιγὰ καὶ προφυλακτικά, ποὺ γιὰ κάθε βῆμα ἔκανε δύο λεπτὰ τῆς ὥρας, —ἔσκυψε ἀπάνω στὸν κοιμισμένο νέο, τὸν ἀνυπεράσπιστο, καὶ τοῦ ἐπλησίασε στὴ μύτη δυὸ-τρεῖς φορές, ἕνα κρυστάλλινο μπουκαλάκι ποὺ εἶχε ἀνοίξει...

«Ἐδῶ μέσα εἶναι ἡ εὐτυχία μας!...»
(Σελ. 213, στ. γ'.)

Ἀμέσως ἡ ἀναπνοὴ τοῦ Πιερρότου ἔγεινε ἀδυνατώτερη καὶ λίγο-λίγο ἔπαψε ὁλότελα.

— Τελείωσε; ρώτησε σιγὰ ὁ Ἀρλεκῖνος, ποὺ εἶχε σταθῆ ἀπὸ πίσω.

— Ναί, ἀποκρίθηκε στὸν ἴδιο τόνο ὁ Ραντί-Γκρί· τώρα κάνεις ὅ,τι τέλεις μὲ ἡτυχία σου...

Τότε πῆγαν ἴσια στὸ κομμό,—δὲν εἶχαν πιὰ ἀνάγκη ἀπὸ τόσες προφυλάξεις,—ἄνοιξαν τὸ συρτάρι μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ εἶχαν ἀνοίξει καὶ τὴν πόρτα, ἔψαξαν σὰν καλοὶ νοικοκυραῖοι, βρῆκαν τὸ κουγγὶ μὲ τὰ χρυσᾶ νομίσματα καὶ τὸ πῆραν.

Ὕστερα ἔψαξαν ἀκόμα δυὸ-τρία συρτάρια. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εὕρισκαν τίποτ' ἄλλο πολύτιμο, ἔκριναν καλὸ νὰ διακόψουν τὸ ψάξιμο κι' ἑτοιμάσθηκαν νὰ φύγουν.

Προτήτερα ὅμως ὁ Ἀρλεκῖνος διαπλάτωσε τὸ παράθυρο, γιὰ νὰ πιστευθῇ πὼς οἱ κλέφτες εἶχαν μπῆ ἀπὸ τὸν κῆπο.

Κι' ἔφυγαν ἥσυχα ἀπὸ τὴν πόρτα, ποὺ τὴν ἔκλεισαν κηόλα ὅπως τὴν εἶχαν βρῆ, ἐνῶ ὁ δυστυχισμένος Πιερρότος ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ ἀναίσθητος στὸ κρεββάτι του.

Γ'.

Τὰ διαμάντια.

Στὶς πέντε, ἄρχισε νὰ γλυκοφέγγῃ ἡ χαραυγή.

Ἐκείνη τὴν ὥρα, ὁ Πιερρότος φταρνίσθηκε, ἄνοιξε τὰ μάτια, χασμουρήθηκε *κόμποσες φορὲς κι' αἰσθάνθηκε* τὸ κεφάλι του κἄπως ζαλισμένο.

«—Παρακοιμήθηκα», συλλογίσθηκε· «πρώτη μου φορὰ ἔκαμα τόσο βαρὺ ὕπνο. Περίεργο! Νἄλεγα τοὐλάχιστο πὼς παράφαγα; Μὰ χθὲς τὸ βράδυ, ἀπ' τὴ χαρά μου, ἔφαγα λιγώτερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά!»

Ἄξαφνα ἐγάζει μιὰ καραυγὴ τρόμου:

«— Ἀαα!»

Τί ἔπαθε; Τί εἶδε;

Τὸ παράθυρό του ὁλάνοικτο, διαπλατωμένο!

Πετιέται σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὸ κρεββάτι κι' ἡ πρώτη του ματιὰ πέφτει στὸ κομμό.

Τί νὰ ἰδῇ; Τὰ συρτάρια του ὅλα μισανοιγμένα καὶ τὰ πράγματα ποὺ εἶχαν μέσα, σκόρπια ἐδῶ κι' ἐκεῖ!

Τρέχει, ὁρμᾶ, ψάχνει νὰ βρῆ τὸ κουγγί, στὸ μέρος ποὺ τὸ εἶχε βάλει χθές.

Ὤχ, δυστυχία του! Τὸ πουγγὶ λείπει!

—Μ' ἔκλεψαν! φωνάζει, τραβῶντας ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀπελπισία τὰ μαλλιά του. Μ' ἔκλεψαν!... Πάει, χάθηκα!... Ἡ Κολομπίνα δὲν εἶναι πιὰ γιὰ μένα!... Ὁ Κάσσανδρος δὲν θὰ θελήσῃ ποτὲ νὰ μοῦ τὴ δώσῃ!... Ἄχ, τί...

Καὶ τὸ δυστυχισμένο παιδὶ τελειώνει μὲ λυγμούς.

Πέφτει στὸ κρεββάτι του μπρούμυτα, χώνει τὸ πρόσωπό του στὸ μαξιλάρι, ἁρπάζει μὲ τὰ δυό του χέρια τὰ σίδερα... Στὴ στάση αὐτὴ θρήνησε κάμποση ὥρα μὲ ἀναφιλητὰ ποὺ τοῦ ἐτράνταζαν ὅλο τὸ σῶμα. Ὕστερα ὅμως κατάχθηκε πάλι ὀρθός, βγῆκε στὸ διάδρομο κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ σὰ δαιμονισμένος:

— Κλέφτες!.. Κλέφτες!.. Κύριε Κάσσανδρε!.. Καλομπίνα!.. Στὸ σπίτι μπῆκαν κλέφτες!..

(Ἕπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΑΝ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

Ἀπρόοπτο, ξαφνικὸ τὸ πάγιαμά μου στὰ Γιάννινα σὰ γύρισα ἀπ' τὴν Ἀθήνα καὶ δικαιολογημένη ἡ ἐκπλήξη τῶν συναδέλφων μου σὰ μὲ εἶδανε—λιγάκι ἀδυνατισμένο μολαταῦτα—πάλι κοντά τους, χωρὶς νὰ τοὺς προειδοποιήσω. Τὰ βρεθήκαμε στῆς Σπαρτίλιας στὸ ἀρχοντικό της ὅλοι μαζεμένοι, ὁ Ὠραιοπαθὴς ὁ γραμματέας μου ἀπ' τοὺς πρώτους, ὁ Σιέλκις, ἡ φετεινὴ Πικραψυθιά, ἡ Σπαρτίλια, ἡ Σπρογγαλιά, ἡ Ἠπειρωτικὴ Δάφνη, ἡ Ἠπειρωτικὴ Καρδιά, ἡ Τσιρμιντζέλε, ἡ Σιρκοφᾶ κι' ἄλλοι, ἀγνώριστοι ὅλοι, μὲ πνίγανε κυριολεκτικὰ μὲ τὶς ἐρώτησές τους. Ζητοῦσανε τὶς ἐντυπώσεις μου ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἀπ' τὴ Διάπλαση, ἀπ' τοὺς συναδέλφους μας, ποιοὺς ἐγνώρισα ἐκεῖ πέρα, ποιοὺς δὲν ἐγνώρισα. «Μολόγησέ μας ὅπως ξέρεις ἐσὺ νὰ μᾶς μολογήσης»μοῦλεγαν...Ὅλες αὐτὲς τὶς ἐρώτησες δὲ μποροῦσα νὰ ἀπαντήσω μονομιᾶς. Τοὺς παρακάλεσα νὰ μὲ ρωτοῦνε μὲ τὴ σειρὰ καὶ νὰ τοὺς ἀπαντάω μὲ τὴ σειρά.

—Πῶς σᾶς φάνηκε ἡ Ἀθήνα; μοῦ λέγει ἡ Σπρογγαλιά, λαβόντας τὸ λόγο καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους.

— Δὲ μοῦ ἔκανε καθόλου ἐντύπωση. Τὴ φανταζόμουν ἀλλοιώτικη καὶ γελάστηκα· δὲν ἦταν ἐκεῖνη ποὺ φανταζόμουνα.

Κατάπληξη ἀκολούθησε τὰ λόγια μου. Καὶ γιὰ νὰ λιγοστέψω τὴν ἐντύπωση, πρόσθεσα:

—"Ἤταν, βλέπετε, καὶ ἡ ἐποχή... Ἔπειτα πρώτη φορὰ ποὺ πήγαινα κι' ἐγὼ στὴν Ἀθήνα. Γιὰ πολὺν καιρὸ πῆγα στρατιώτης... δὲν μποροῦσα νὰ μείνω εὐχαριστημένος.

—Πές μας γιὰ τὴ Διάπλαση, μοῦ τε τότε ὁ Μουρίζ, γιὰ τὸν κ. Παπαδόπουλο...

—Πρωτοπήγα μαζὶ μὲ τὸν Τέλλον "Ἀγρα,—στάκουσμα τοῦ ὀνόματος εἶδα τὶς φυσιογνωμίες νὰ μοῦ χαμογελοῦνε,—ἀνέβηκα σκάλες—ἀχ! αὐτὲς οἱ σκάλες!— εἶδα τόμους Διάπλασης ποὺ φυλάγανε τὸ διάδρομο καὶ μπῆκα στὸ γραφεῖο. Ὁ κ. Παπαδόπουλος, καθισμένος στὸ γραφεῖό του, ἔγραφε· Ἡ πέννα του τρεμούλιαζε στὰ χέρια του ἀπὸ τὴ νευρικότητά του. Πολὺ καλός, πρόθυμος πάντα, μὰ πάντα λιγόλογος. Ἤθελε μεγάλη ἡσυχία γέρω του γιὰ νὰ ἐργαστῆ καὶ ποτὲ του δὲ τὴν εἶχε, γιατὶ τὸ γραφεῖο ἦταν πάντα γεμάτο ἀπὸ καλοὺς καὶ καλοπροαίρετους φίλους. Τὸ γραφεῖο ἐκεῖνο ὕστερα μὲ εἶδε τόσες φορὲς ὅσες δὲ μὲ εἶδε τὸ σπίτι μου. Περνοῦσα πολλὲς ὧρες ἐκεῖ, μὲ τὴν εὐχάριστη συντροφιὰ τοῦ σπιτικοῦ. Ἐκεῖ καὶ ἡ γραμματεύς, τῆς Διάπλασης, ἀνοιχτόκαρδη καὶ εὐγενικά· ἐκεῖ καὶ ἡ ἀδερφὴ τοῦ κ. Παπαδοπούλου ποὺ γιὰ μένα στάθηκε δεύτερη μητέρα...

— Τὸν κ. Ξενόπουλο;

Ἀνεβήκαμε ἄλλες σκάλες γιὰ νὰ μποῦμε στὸ γραφεῖό του...

—Πῶς ἤταν;

— Τὸ γραφεῖο ἢ ὁ κ. Ξενόπουλος;

— Καὶ τὰ δυό.

— Ὁ κ. Ξενόπουλος ἔγραφε· μᾶς δέχτηκε μὲ τὴ συνειθισμένη του καλωσύνη. Μοῦκανε ἐντύπωση πιὸ πολὺ ἡ ἰδιοσυγκρασία του. Νεάζει, φίλοι μου, ἀκόμα ἂν καὶ γεννήθηκε στὶς 8 τοῦ Δεκέμβρη τοῦ 1867. Εἴπαμε πολὺ λίγα— ἤταν κι' ἡ ὥρα περασμένη,—μὰ ἀπὸ τὰ λίγα ποῦπαμε μάθαμε παρὰ πολλὰ καὶ κατεβήκαμε στὴ Διάπλαση. Λίγο μποστήτερα εἶχα γνωρίσει τὴν κυρία του, τὴν «ψυχή» του ὅπως λέει ὁ ἴδιος στὴ πρώτη του Σειρὰ τῶν Διηγημάτων, μ' ἕναν ἀληθινὸν ἀριστοκρατικὸν ἀέρα ἐπάνω της, καθὼς καὶ τὰ κορίτσα τοῦ, λεπτές, ἔξυπνες φυσιογνωμίες, δραστήριες καὶ συμπαθητικές.

— Δὲ γνώρισες κανέναν ἄλλο στὸ γραφεῖο τῆς Διάπλασης;

— Πολλούς. Τὴν Τρισεύγενη πρῶτα-πρῶτα.

(Μὰ ἡ συνέχεια ἄλλοτε)

Πειρακτήριον

ΑΓΑΠΗΣ ΦΩΛΙΑ

Ἀγάπης τὸ σπιτάκι μας φωλιά· γαλήνιο φῶς ἡ λάμπα γύρω χύνει νεκρὴ ἡ βοὴ τοῦ δρόμου, σιγαλιά: —μὰ μέσα στὶς καρδιές μας πιὸ [γαλήνη.

Σμιγμένες οἱ ψυχές, ἀγκαλιαστὰ τὰ κορμιά μας,—ὦ ἀμάραντο βο- [τάνι

τῆς Ἀγάπης, — Σὲ ποιὸ Χριστὸ [μπροστὰ

Ἀγνότερο καίει ἀπὸ ἐδῶ λιβάνι;

Δὲν νοιώθεις μιὰ λαχτάρα μυστικὴ βαθιὰ νὰ πλημμυρίζῃ τὸ κορμί [σου;

Ἐδῶ θεὰ ἡ Ἀγάπη κατοικεῖ· γονάτισε, προσκύνησε, δεήσου!

Στὸ σπίτι μας μιὰ λάμψη, ἔχει χυ- [θεῖ·

μακριὰ τὸ κάθε πάθος ἄγριο, [πλάνο.

—Τέτοια στιγμή,—χαρά στην ποὺ [θαρθῇ!

μὲς στὴν Ἀγάπη, μοῖρα μου, ἂς [πεθάνω!

Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς

ΑΝΟΙΞΗ

Τί μαγικὴ λέξη! Τί ὥμορφα ποὺ ἀντηχεῖ σ' αὐτιά μας!

"Ὑστερ' ἀπὸ τὸν χειμῶνα ποὺ εἶχε νεκρώσει τὰ πᾶν, ποὺ εἶχε ἀπογυμνώσει τὰ δένδρα ἀπὸ τὸ φύλλωμα τους καὶ εἶχε δώσει μιὰ δύση θλιβερὴ σὲ κάθε τι γύρω μας, τώρα ἡ φύση φαίνεται σὰ νὰ ξυπνάῃ ἀπὸ μακρὸν ὕπνο. Τὰ δένδρα ἀρχίζουν νὰ φυλλιάζουν, ἄλλα ν' ἀνθίζουν. Ὅλη ἡ ἀτμόσφαιρα εὐωδιάζει. Τὰ πουλάκια ποὺ εἶχαν τόσον καιρὸ ἐξαφανισθῆ, κρυμμένα ποιὸς ξέρει ποῦ, γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὴν κρύα ἀνάσα τοῦ Βορειᾶ, ξανάρχονται γιὰ νὰ ξαναρχίσουν πάλι τὸ γλυκό τους κελάδημα καὶ τὰ τρελλά τους παιγνίδια ἀνάμεσα στὰ κλαριά.

Εἶναι ἡ ὡραιότερη ἐποχὴ τοῦ ἔτους. Μοιάζει μὲ τὴ νεανικὴ ἡλικία τοῦ ἀνθρώπου, ὅπου ὅλα μειδιοῦν, ὅλα φαίνονται ρόδινα. Καμμιὰ φορὰ συννεφιάζει λιγάκι καὶ ἀρχίζει μιὰ λεπτὴ βροχούλα. Μὰ ἀμέσως τὰ σύννεφα διασκορπίζονται σὰν νὰ τάδιωξε κάποιο ὑπερφυσικὸ χέρι, κι' ἀνάμεσά τους μᾶς χαμογελάει ὁ ἥλιος. Ὁ χειμῶνας εἶναι ἤδη μακρυὰ· μόλις φαίνεται ἐκεῖ στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος

Ἂς χαροῦμε καὶ μεῖς μαζὶ μὲ τὴν ὥμορφη φύση ποὺ γιορτάζει στολισμένη σὰν νύφη μὲ τὰ ὠμορφότερα λουλούδια της. Ἂς σπεύσουμε, γιατὶ ὅπως κι' ἡ ἀνοιξη περνάει γρήγορα καὶ πάλι θἀρθῇ τὸ φθινόπωρο, ποὺ κιτρινισμένα τὰ φύλλα θὰ πέφτουν ἀπὸ τὰ κλαδιὰ μ' ἕνα λυπητερὸ ἦχο. Ἔτσι καὶ ἡ νειότη μας θὰ περάσῃ, θὰ φύγῃ, μ' αὐτὴ δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ πεῖα.

Μελαγχολικὸ Χαμόγελο

Η ΧΑΡΑΥΓΗ

Τ' ἀστέρια φεύγουν ἕνα-ἕνα, σηκών' ἡ νύχτα τὰ φτερά της; καὶ κρύβουνται μισοσβυσμένα μέσα στὴν ἡσυχη ἀγκαλιά της.

Ἀρχίζουνε νὰ ξεκουρνιᾶνε ἀπ' τὶς φωλιές τους τὰ πουλιὰ καὶ μὲ χαρὰ νὰ κελαϊδᾶνε ἀπάνου στὰ χλωρὰ κλαδιά.

Καὶ μέσ' στὴ λαγκαδιὰ τἀηδόνι μὲ πάθος γλυκοτραγουδεῖ· καὶ τὸν ἀγέρα βαλσαμώνει τῶν λουλουδιῶν ἡ ἀναπνοή.

Θλιμμένη Ψυχὴ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΥΚΛΟ ΜΑΣ

Θλιμμένη Ψυχή. Μογάχα ὅταν γράφῃ, εἶναι θλιμμένη· τὶς ἄλλες ὧρες εἶναι πολὺ χαρούμενη. Γιατί; δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, μὰ κι' αὐτὴ καλὰ-καλὰ ἀμφιβάλλω ἂν θὰ τὸ ξέρῃ!

Θέρμιος Ἀπόλλων. Ὄνομα... ἄλλ' ὄχι καὶ πρᾶγμα!

Λαρισσαίκη Δάσπη καὶ *Λαρισσαίκη Σκάνη.* Πολὺ ἐνοχλητικὲς κι' αὐ δυό, πρὸ πάντων ὅμως στοὺς καιμένους τοὺς Λαρισσιοὺς ποὺ χορέψανε στὸ ταψί!

Φωτερὸ Σκοτάδι. Μιὰ μᾶς... φωτίζει καὶ μιὰ μᾶς... σκοτίζει!

Ναυτόπαις. Φαίνεται πὼς τοῦ ναυάγησαν... τὰ κεράβια καὶ γι' αὐτὸ δὲν μᾶς ξαναφάνηκε.

Λάμπων Ἀστήρ. Ὄχι καὶ τόσο λάμπων γ. ἀροῦ δὲν ξανάλαμψε στὸν... Διαπλασιακὸ οὐρανό!

Ἀγριωπώτικο Διαβολάκι. Νομίζω πὼς καλλίτερα θὰ τοὺμοιαζε τὸ Ἀγριωπώτικο... προβατάκι.

Φλάμπουρο τῆς Λευτεριᾶς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Τάκης:—Γιατὶ ἀρά γε ὁ ἥλιος τὸν χειμῶνα δὲν εἶναι τόσο ζεστὸς ὅσο τώρα τὸ καλοκαῖρι;

Ὁ Κουφοκεφαλάκης:—Καϋμένε, τόσο πράγμα δὲν ξέρεις; Τὸ καλοκαῖρι τὸν ζεσταίνει ὁ ζέστη· τὸ χειμῶνα τὸν κρυώνει τὸ κρύο.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρελλοφοιτητρίας

***

Ἑλλὰς τοῦ Μέλλοντος:—Μὲ γειὰ τὰ παπούτσια!

Κυανόλευκο Λάβαρο:—Μπᾶ! τὰ φορῶ τρεῖς μῆνες τώρα!

Ἑλλὰς τοῦ Μέλλοντος:—Τί μ' αὐτό; Ἐγὼ πρώτη φορὰ τὰ βλέπω.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Γαλανῆς Σταυροφόρας

***

Ὁ μικρὸς Κωστάκης ἀκούει τὸν πατέρα *του* νὰ διαβάζῃ στὴν ἐφημερίδα:

«Μεν' ὀλίγον μέλλει νὰ ὑπογραφῇ ἡ Εἰρήνη...»

Καὶ τρέχων στὴ μαμμά του, ἀναγγέλλει:

— Μαμμά, μαμμά! Μὲ λίγο μέλι θὰ ὑπογραφῇ ἡ Εἰρήνη!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γοργῆς Φαροπούλας

***

Μίμης: — Γιατί, μαμμά, μοῦ τραβᾷς ταῦτιά;

Μαμμά:—Γιὰ νἀκοῦς, ὅταν σοῦ μιλοῦνε.

Μίμης:—Τότε γιατὶ δὲν τραβᾷς καὶ ταῦτιά τῆς Γιαγιᾶς;

Ἐστάλη ἀπὸ τὴ Φεμινίστρια

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ὁ συνοδεῦων τὴν λύσαν μὲ 10 λεπτὰ θὰ λάβῃ ἀπλῶς μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν. Ἐὰν θέλῃ νὰ δημοσιευθῇ καὶ τὸ νομά του εἰς τοὺς Λύτας, πρέπει νὰ ἀσκήσῃ λεπτὰ 25 εἰς γραμματόσημον.

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φιόρο τοῦ Λεβάντε

		Α		
	ΛΕ	ΚΗ	ΣΕ	
Α	ΠΙ	ΡΑ	ΣΥ	Α
	ΚΕ	ΜΗ	ΔΕ	
		Α		

Τέσσαρα δένδρα ὁπωροφόρα.

β'.) Αἴνιγμα

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀντ. Ι. Θεοφ.

Πᾶς μὴ Ἕλλην
τάρσενικόν.
Γυνὴ ἁγία
τὸ θηλυκόν.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χαραυγῆς

Angle

+ **** = Μῦθος.
* + *** = Ἀπεργία.
** + ** = Κιμωλία.
*** + ** = Κόρη.
**** + = Ὄνειρον.

Οἱ σταυροί: Δαπάνη.

Λύσεις τοῦ 25ου φύλλου

α') Θεμιστοκλῆς, Ἀριστείδης, Μιλτιάδης. — β'.) Τὰ παπούτσια. γ'.) Ne desobéis jamais à tes parents et à tes maîtres.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἤδη ἡ συνδρομή, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον μας.

Οἱ ἐν *Αἰγύπτῳ* καὶ *Κύπρῳ* Συνδρομηταὶ εἰμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπέζης Ἀθηνῶν ἢ Τραπέζης τῆς Ἀνατολῆς διὰ διατακτικῆς τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων των.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, τὴν 4 Ἰουνίου 1919.

Στερεότυποι: Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ εὐκολα βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν ἐπὸν α' Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἄμα τὸν διαβάσῃ προσεκτικά.

ΕΝΑ ἐκτενὲς καὶ πολὺ ἀξιοσημείωτο ἄθρο δημοσίευσε στὴ «Νεοελληνικὴ Ἐπιθεώρησι» ὁ κ. Ἀριστος Καμπάνης γιὰ τὶς *«Πετριὲς στὸν Ἥλιο»* τοῦ κ. Ξενοπούλου. Τὸν μερικὰ ἀποσπάσματα: «Ὁ νέος τόμος τοῦ φιλοπονεστατου συγγραφέως περιέχει μακρὰ καὶ σύντομα διηγήματα. Ὁ «Ἀντάρτης», φαντάζομαι, εἶνε ἀξ ὅλων αὐτῶν τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον. Διότι ἐμφανίζει μὲ ἡμᾶς μὲ τὸν πλέον ἀπρόπτυχτο καὶ σχεδὸν ἀδιακόσμητον τρόπον μίαν δραματικὴν εἰκόνα τῆς παλαιοτέρας ζωντανῆς κοινωνίας..... Ὁ κ. Ξ. προσπαθεῖ νὰ ζωντανεύσῃ εἰς τὰ ἔργα του τὴν καλαιὰν αὐτὴν ἐποχήν, τόσο ἀτίμιαν, τόσο κρολληπτικήν, τόσο μεσαιωνίζουσαν, ἀλλ' ἀκριβῶς ἐπὰ ταύτῃ τόσο χαρακτηριστικὴν καὶ τόσο ἐκμεταλλεύσιμον ἀπὸ ἕνα κριτικὸν τῶν ἡμέρων,—ἕνα nouvelliste, ὅπως ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Ἀντάρτου»..... Οἱ «Πετριὲς στὸν Ἥλιο», τὸ ἄλλο μακρὸν διήγημα, διαδέχεται μὲ τὴν αὐτὴν εὐκολίαν, μὰ τὴν ὁποίαν καὶ ὁ «Ἀντάρτης». Ὁ κ. Ξ. γνωρίζει νὰ μὴ κουράζῃ τοὺς ἀναγνώστας του,—πλεονέκτημα ὄχι καταφρονητόν. Ἂν δὲ τὸ ἔρος του εἶναι κάποτε ὑπερβολικὰ σκληρόν, ὁ συγγραφεὺς ἀποζημιώνει μὲ τὴν πλουσιν τοῦ μύθου..... Καὶ εἰς τὰ ἄλλα μικρὰ διηγήματά τὴς σειρᾶς διαχρίνομεν τὴν αὐτὴν θεμελιώδη ἀρετὴν τοῦ συγγραφέως. Ὁ κ. Ξ. γνωρίζει νἀφηγῆται, νἀναπαράγῃ κατὰ κρουλγῶν κοινωνικὰς καταστάσεις διαφόρων χρονικῶν περιόδων τῆς νήσου του, νἀκφεύγῃ τὸν περιττὸν λυρισμὸν καὶ νὰ μὴ φορτώνῃ τὴν ἠθογραφίαν του μὲ στοιχεῖα ποὺ θὰ ἐκούραζαν τὸν ἀναγνώστην...»

Ὁ καλὸς μας «Νουμᾶς», στὸ τελευταῖό του φύλλο, ἀναδημοσίευσε ἀπὸ τὴν Ἀλληλογραφία τῆς Διαπλάσεως, χωρὶς κανένα σχόλιο, τὶς γνώμες γιὰ τὸν Ξενόπουλο (Φιλδωνα) τοῦ *Ἀντ. Θεοφιλοπούλου* καὶ τῆς *Νεφέλης*, μὲ τὰ σχόλια τὰ δικά μου. Γιατί τόλμαν ἀρά γε; Παραξενεύθηκε ποὺ ὑπερασπίσθηκα τὸν συναγράτημον ἐναντίον τοῦ δεξιοῦ κριτικοῦ ἄρθρου ποὺ δημοσίευσε αὐτὰς καὶ ποὺ ξένοι ἀκόμα τὸ ὡμολόγησαν δίκαιον (βλ. «Νεοελληνικὴ Ἐπιθεώρησις σελ. 277»), ἢ φαντάσθηκε πὼς ὁ *Θεοφιλόπουλος* καὶ ἡ *Νεφέλη* εἶναι ἀνύπαρκτα πρόσωπα καὶ πὼς τὶς γνώμες ἐκείνες τὶς ἔγραψε ἔσως... ὁ ἴδιος ὁ κ. Ξενόπουλος, γιὰ νὰ φανῇ ὁ καϋμένος πὼς ἔχει θαυμαστὲς καὶ ὑπερασπιστές; Ὅποιο ἀπὸ τὰ δυὸ κι' ἂν εἶναι, ὁ καλός μας «Νουμᾶς» δὲν ἔχει δίκιο. Ἐκτὸς πιὰ ἂν τὸ ἐκαμε, γιὰ νὰ διαδασθοῦν οἱ γνῶμες εἰς εὐρύτερο κύκλο.

Σὰ νὰ τῶξερε, ὁ *Φρέντος* σήμερα μοῦ γράφει: «Ὁ *Γελοιογράφος* σὲ ρωτᾷ ἂν ὑπάρχῃ κανένα Δυσσιατρεῖο γιὰ κείνους ποὺ σχυλιάζουνε (=λυσσάζουνε) στὴν κάθε φιλολογικὴ ἐπιτυχία τοῦ Ξενόπουλου. Ἐγώ, ἄμα γίνω ἑκατομμυριοῦχος,— ἂν καὶ θεῖο στὴν Ἀμερικὴ ἢ στὶς Ἰνδίες δὲν ἔχω,—θὰ ἰδρύσω ἕνα εἰδικό». Παρακαλῶ τὸ «Νουμᾶ» νὰ τῷ ἀναδημοσιεύσῃ κι' αὐτό.

Ἀρχηγὲ τῆς Φυλῆς, σοῦ ἔστειλα τὸν Τιμοκατάλογο. Χαίρω ποὺ σοῦ ἀρέσει τόσο ἡ «Σωμμορία τοῦ Ἀρλεκίνου», μὰ δὲν μπορῶ νὰ δημοσιεύω περισσότερο ἀπὸ 3—4 στῆλες τὴν ἑβδομάδα. Τόσο δὲν ἐδημοσίευα κι' ἀπὸ τὴν «Μυστηριώδη Νῆσο» ποὺ τῇ διαδέχθηκε; Γιὰ κάθε πράγμα, βλέπεις, ὁ χῶρος εἶναι ὡρισμένος καὶ μετρημένος.

Ἡ σκέψη σου κέντεα καλή, *Σφουγγαρᾶ*, ἡ στιχουργία σου ὅμως ἐλκτικωματική. Γυμνάζου νὰ συνειδίσῃς. Γιὰ τὸ ἄλλο ποὺ μοῦ γράφεις, τί νὰ σοῦ πῶ; Ὁ *Ἀριελ* δὲν μοῦ ἔγραψε ὄνομα, ὥστε δὲν ξέρω γιὰ ποιανοῦ τετράδιο μιλοῦσι. — Ἀλήθεια, ξέρεις Γερμανικά; Τὸ δεύτερο τραγουδάκι σου ἀρχίζει σὰν τὸ γερμανικό:

Im wunderschoene Monat Mai...μὰ δὲ θυμοῦμαι ἂν ἡ συνέχεια εἶναι ἡδία.

Εἰς τὸν Ἐρασιτεχνικὸν Σύλλογον, *Ἀγριοκάτσικο*, ἔχουν δηλώσει ὡς τώρα ἑπάνω ἀπὸ δέκα παιδιὰ καὶ κορίτσια διαφόρων ἡλικιῶν. Κι' ἔτσι πρέπει νὰ εἶναι ἕνας θίασος. Γι' αὐτό, ἂν αἰσθάνεσαι ὄρεξη, ἡ ἡλικία δὲν πρέπει νὰ σ' ἐμποδίσῃ. Ἔπειτα... δὲν θὰ μεγαλώσῃς; Αὐτὸ εἶναι ἕνα πρᾶγμα ποὺ θὰ διαρκέσῃ,— φθάνει μόνο νὰ γίνῃ. — Καλά, ξαναστέλλε μου τὴ «Φλογέρα» σου ἀφοῦ τὴν ἔχῃς διορθώσει.

Ὁ Δικηγόρος τῶν Συνδρομητῶν μοῦ γράφει: «Δὲν μπορῶ παρὲ νὰ σὲ συγχαρῶ γιὰ τὴ θυμασία ἐκλογὴ τοῦ μυθιστορήματος *Ἡ Σωμμορία τοῦ Ἀρλεκίνου*, ποὺ ἀπὸ τὰ πρῶτα φυλλάδια κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ὅσο προχωρεῖ γίνεται ὡραιότερο. Ἔτσης τὸ *Χωρὶς Οἰκογένεια* γίνεται ὁλόενα καλύτερο, συγκινητικό, ἐξαίσιο. Μὲ τὰ θαυμάσια αὐτὰ μυθιστορήματα, τὰ ὡραῖα διηγήματα κατὰ κροῦγων κοινωνικὲς καταστάσεις διαφόρων χρονικῶν περιόδων τῆς νήσου του, νἀκφεύγῃ τὸν περιττὸν λυρισμὸν καὶ νὰ μὴ φορτώνῃ τὴν ἠθογραφίαν του μὲ στοιχεῖα ποὺ θὰ ἐκούραζαν τὸν ἀναγνώστην...»

Ὁ καλός μας «Νουμᾶς», στὸ τελευταῖό του φύλλο, ἀναδημοσίευσε ἀπὸ τὴν Ἀλληλογραφία τῆς Διαπλάσεως, χωρὶς κανένα σχόλιο, τὶς γνώμες γιὰ τὸν Ξενόπουλο (Φιλδωνα) τοῦ *Ἀντ. Θεοφιλοπούλου* καὶ τῆς *Νεφέλης*, μὲ τὰ σχόλια τὰ δικά μου. Γιατί τόλμαν ἀρά γε; Παραξενεύθηκε ποὺ ὑπερασπίσθηκα τὸν συναγράτημον ἐναντίον τοῦ δεξιοῦ κριτικοῦ ἄρθρου ποὺ δημοσίευσε αὐτὰς καὶ ποὺ ξένοι ἀκόμα τὸ ὡμολόγησαν δίκαιον (βλ. «Νεοελληνικὴ Ἐπιθεώρησις σελ. 277»), ἢ φαντάσθηκε πὼς ὁ *Θεοφιλόπουλος* καὶ ἡ *Νεφέλη* εἶναι ἀνύπαρκτα πρόσωπα καὶ πὼς τὶς γνώμες ἐκείνες τὶς ἔγραψε ἔσως... ὁ ἴδιος ὁ κ. Ξενόπουλος, γιὰ νὰ φανῇ ὁ καϋμένος πὼς ἔχει θαυμαστὲς καὶ ὑπερασπιστές; Ὅποιο ἀπὸ τὰ δυὸ κι' ἂν εἶναι, ὁ καλός μας «Νουμᾶς» δὲν ἔχει δίκιο. Ἐκτὸς πιὰ ἂν τὸ ἐκαμε, γιὰ νὰ διαδασθοῦν οἱ γνῶμες εἰς εὐρύτερο κύκλο.

Σὰ νὰ τῶξερε, ὁ *Φρέντος* σήμερα μοῦ γράφει: «Ὁ *Γελοιογράφος* σὲ ρωτᾷ ἂν ὑπάρχῃ κανένα Δυσσιατρεῖο γιὰ κείνους ποὺ σχυλιάζουνε (=λυσσάζουνε) στὴν κάθε φιλολογικὴ ἐπιτυχία τοῦ Ξενόπουλου. Ἐγώ, ἄμα γίνω ἑκατομμυριοῦχος,— ἂν καὶ θεῖο στὴν Ἀμερικὴ ἢ στὶς Ἰνδίες δὲν ἔχω,—θὰ ἰδρύσω ἕνα εἰδικό». Παρακαλῶ τὸ «Νουμᾶ» νὰ τῷ ἀναδημοσιεύσῃ κι' αὐτό.

Ἀρχηγὲ τῆς Φυλῆς, σοῦ ἔστειλα τὸν Τιμοκατάλογο. Χαίρω ποὺ σοῦ ἀρέσει τόσο ἡ «Σωμμορία τοῦ Ἀρλεκίνου», μὰ δὲν μπορῶ νὰ δημοσιεύω περισσότερο ἀπὸ 3—4 στῆλες τὴν ἑβδομάδα. Τόσο δὲν ἐδημοσίευα κι' ἀπὸ τὴν «Μυστηριώδη Νῆσο» ποὺ τῇ διαδέχθηκε; Γιὰ κάθε πράγμα, βλέπεις, ὁ χῶρος εἶναι ὡρισμένος καὶ μετρημένος.

Ἡ σκέψη σου κέντεα καλή, *Σφουγγαρᾶ*, ἡ στιχουργία σου ὅμως ἐλκτικωματική. Γυμνάζου νὰ συνειδίσῃς. Γιὰ τὸ ἄλλο ποὺ μοῦ γράφεις, τί νὰ σοῦ πῶ; Ὁ *Ἀριελ* δὲν μοῦ ἔγραψε ὄνομα, ὥστε δὲν ξέρω γιὰ ποιανοῦ τετράδιο μιλοῦσι. — Ἀλήθεια, ξέρεις Γερμανικά; Τὸ δεύτερο τραγουδάκι σου ἀρχίζει σὰν τὸ γερμανικό:

Im wunderschoene Monat Mai...μὰ δὲ θυμοῦμαι ἂν ἡ συνέχεια εἶναι ἡδία.

Εἰς τὸν Ἐρασιτεχνικὸν Σύλλογον, *Ἀγριοκάτσικο*, ἔχουν δηλώσει ὡς τώρα ἑπάνω ἀπὸ δέκα παιδιὰ καὶ κορίτσια διαφόρων ἡλικιῶν. Κι' ἔτσι πρέπει νὰ εἶναι ἕνας θίασος. Γι' αὐτό, ἂν αἰσθάνεσαι ὄρεξη, ἡ ἡλικία δὲν πρέπει νὰ σ' ἐμποδίσῃ. Ἔπειτα... δὲν θὰ μεγαλώσῃς; Αὐτὸ εἶναι ἕνα πρᾶγμα ποὺ θὰ διαρκέσῃ,— φθάνει μόνο νὰ γίνῃ. — Καλά, ξαναστέλλε μου τὴ «Φλογέρα» σου ἀφοῦ τὴν ἔχῃς διορθώσει.

Ὁ Δικηγόρος τῶν Συνδρομητῶν μοῦ γράφει: «Δὲν μπορῶ παρὲ νὰ σὲ συγχαρῶ γιὰ τὴ θυμασία ἐκλογὴ τοῦ μυθιστορήματος *Ἡ Σωμμορία τοῦ Ἀρλεκίνου*, ποὺ ἀπὸ τὰ πρῶτα φυλλάδια κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ὅσο προχωρεῖ γίνεται ὡραιότερο. Ἔτσης τὸ *Χωρὶς Οἰκογένεια* γίνεται ὁλόενα καλύτερο, συγκινητικό, ἐξαίσιο. Μὲ τὰ θαυμάσια αὐτὰ μυθιστορήματα, τὰ ὡραῖα διηγήματα κατὰ κροῦγων κοινωνικὲς καταστάσεις διαφόρων χρονικῶν περιόδων τῆς νήσου του, νἀκφεύγῃ τὸν περιττὸν λυρισμὸν καὶ νὰ μὴ φορτώνῃ τὴν ἠθογραφίαν του μὲ στοιχεῖα ποὺ θὰ ἐκούραζαν τὸν ἀναγνώστην...»

Ὁ καλός μας «Νουμᾶς», στὸ τελευταῖό του φύλλο, ἀναδημοσίευσε ἀπὸ τὴν Ἀλληλογραφία τῆς Διαπλάσεως, χωρὶς κανένα σχόλιο, τὶς γνώμες γιὰ τὸν Ξενόπουλο (Φιλδωνα) τοῦ *Ἀντ. Θεοφιλοπούλου* καὶ τῆς *Νεφέλης*, μὲ τὰ σχόλια τὰ δικά μου. Γιατί τόλμαν ἀρά γε; Παραξενεύθηκε ποὺ ὑπερασπίσθηκα τὸν συναγράτημον ἐναντίον τοῦ δεξιοῦ κριτικοῦ ἄρθρου ποὺ δημοσίευσε αὐτὰς καὶ ποὺ ξένοι ἀκόμα τὸ ὡμολόγησαν δίκαιον (βλ. «Νεοελληνικὴ Ἐπιθεώρησις σελ. 277»), ἢ φαντάσθηκε πὼς ὁ *Θεοφιλόπουλος* καὶ ἡ *Νεφέλη* εἶναι ἀνύπαρκτα πρόσωπα καὶ πὼς τὶς γνώμες ἐκείνες τὶς ἔγραψε ἔσως... ὁ ἴδιος ὁ κ. Ξενόπουλος, γιὰ νὰ φανῇ ὁ καϋμένος πὼς ἔχει θαυμαστὲς καὶ ὑπερασπιστές; Ὅποιο ἀπὸ τὰ δυὸ κι' ἂν εἶναι, ὁ καλός μας «Νουμᾶς» δὲν ἔχει δίκιο. Ἐκτὸς πιὰ ἂν τὸ ἐκαμε, γιὰ νὰ διαδασθοῦν οἱ γνῶμες εἰς εὐρύτερο κύκλο.

Σὰ νὰ τῶξερε, ὁ *Φρέντος* σήμερα μοῦ γράφει: «Ὁ *Γελοιογράφος* σὲ ρωτᾷ ἂν ὑπάρχῃ κανένα Δυσσιατρεῖο γιὰ κείνους ποὺ σχυλιάζουνε (=λυσσάζουνε) στὴν κάθε φιλολογικὴ ἐπιτυχία τοῦ Ξενόπουλου. Ἐγώ, ἄμα γίνω ἑκατομμυριοῦχος,— ἂν καὶ θεῖο στὴν Ἀμερικὴ ἢ στὶς Ἰνδίες δὲν ἔχω,—θὰ ἰδρύσω ἕνα εἰδικό». Παρακαλῶ τὸ «Νουμᾶ» νὰ τῷ ἀναδημοσιεύσῃ κι' αὐτό.

Ἀρχηγὲ τῆς Φυλῆς, σοῦ ἔστειλα τὸν Τιμοκατάλογο. Χαίρω ποὺ σοῦ ἀρέσει τόσο ἡ «Σωμμορία τοῦ

Φωτιά, Γιώταν. — ὁ *Ξένος* · *Νέανίας* μὲ *Φτωχὸ Χαμομ.*, *Ἀγγ. τ. Πόνου Γκρατζιέλλαν*, *Ἠλιογέν.*, *Βερβέν.*, *Καβίριαν*, *Ἀγριοβιολέττεαν*. — ἡ *Ὑπερήφαν.* *Ἑλληνὶς* μὲ *Βοσκοπ. τ. Πηλ.*, *Κόρ. τ. Βουν.*, *Φλοῖσβ. τ. Κυμ.*, *Ὄχρ.* *Ὀνειροπ.*, *Ἀνυπόπ.*, *Τριανταφυλλέν.*, *Καστ. Λεσβιοπ.*, *Μπρυνέτ.*, *Ἀστροφεγ.*, *Μελαχρ. Κρητικοπ.*, *Ἀνταλούζαν*, *Μανιαστοπ.*, *Ἀερόμ.*, *Ἐλληνίδα*, *Καβίριαν*. — ἡ *Μικρὰ Μάγισσα μὲ Τρελ.* *Ἀτσιγ.*, *Ἡρωΐδα τ. 21*, *Δδα* *Ἀρλεκίνου*, *Δάλιαν*, *Πουπέ*, *Κατεργάραν*, *Ραφαέλλαν*, *Κολόμπαν*. — τὸ *Πατρινὸ Ναυτόπουλο* μὲ *Ἐλπ. τ. Σκλ.*, *Εἴμαρμ.*, *Φλοῖσβον τ. Κυμ.*—ὁ *Ἰωνικὸς Ἑλληνισμὸς* μὲ *Νεαρ. Ντέτ.*, *Ἐλπ. τ. Σκλ.*, *Ἐλευθερωθ.*, *Ἴωνα*, *Λαίλαπα*. — ὁ *Ἐλεύθερος Κωνσταντινουπολίτης* μὲ *Σφουγγαράν*, *Δευτερομ.* *Ἀίβαλί*, *Ψυχὴν τ. Ἀπ.* —ἡ *Γοργὴ Ψαροπούλα* μὲ *Πονεμ. Καοδ.*, *Νεράϊδα τ. Ἀγρ.*, *Λατρ. τ. Δεμπ.*, *Ἄλβαν*, *Μπουμπουλ.*, *Δάλιαν*, *Πεισμάτ. Κρητ.*, *Πουπέ*, *Μελαγχ. Κορφιατοπ.*, *Διαβολοκόρ.*, *Σαμιωτοπ.*—ὁ *Θρίαμβος τοῦ Δικαίου* μὲ *Ναυτόπαιδα*, *Ψαροπ.*, *Ἀνεμοστρ.* *Ἐπτάλ.*, *Σφίγγα*, *Οἰδίπ.*, *Χρυσόθεμ.*, *Ἀκτήν*, *Τσοπανάκ.*, *Ναυτοπρόσκοπ.*, *Ρέμπραντ*, *Χλωμοφέγγ.*, *Εἰμαρμ.*, *Νοσταλγ.*, *Φουστανελ.*, *Τεύθραν*, *Ρουμελιωτ.*, *Σαμιωτοπ.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Φρέντον* (ναί, ναί· μὰ δὲν ἐννοοῦσα νὰ ξεχωρίσω τἀδέλφια...) *Σβέντζον* (ὄχι βέβαια, δὲν ἀποκλείεται· μιὰ Συλλογὴ Ἀσκήσεων μπορεῖ νὰ ἔχῃ καὶ δυό, καὶ τρεῖς, τοῦ αὐτοῦ εἴδους· κερδίζει μάλιστα ἂν οἱ τρεῖς αὐτὲς εἶναι τρεῖς ὡραῖοι Γρῖφοι, — πρᾶγμα σπάνιο·) *Σκιάν* (Ἔτειλα· καὶ Παιδικὰ Πνεύματα ἔχω πάρα πολλὰ καὶ εἶπα νὰ μὴ μοῦ στέλλετε πιά· ἐν τούτοις ἄμα εἶναι κανένα ὡραῖο, πολὺ ὡραῖο...) *Ταπεινὸν* *Ἴον* (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο ἔκρινα συμφωνότερο μὲ τὴν εὐγενῆ σου φιλοδοξία· πολὺ ὡραῖο τὸ γράμμα σου· ἔστειλα)· *Ἀλ. Γ. Μανούσην* (τὸ ψευδώνυμον *Νεαρὸς Ντέτεκτιβ* ἀνήκει εἰς ἄλλον·) *Βοσπορίδα* (αὐτὸ προτιμῶ κι' ἐγώ· ἡ ἐπιταγὴ εἶχε ληφθῇ· γράμμα σου ὅμως ὄχι·) *Ὄμηρον* (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ξεσκάρωμα· τὰ ἔλαβα ὅλα· εὐχομαι εὐδοκίμηση στὸ Σύλλογό σας·) *Μακεδονικὸν* *Ἀστέρα* (τὸ ἰδικόν σου ψευδώνυμον εἶναι ἔτσι· τοῦ ἄλλου *φίλου* μου εἶναι *Ἀστὴρ τῆς Μακεδονίας*· καμμία σύγχυσις δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἄλλως τε τὰ κρατῶ ἀλφαβητικῶς· τὸ δικό σου ἀρχίζει ἀπὸ Μ, τοῦ ἄλλου ἀπὸ Α.) *Κῦμα* τοῦ *Αἰγαίου* (μὰ βέβαια, ὅταν δύο μεταφράσεις εἶναι κατὰ λέξιν ἴδιες, ἡ μιὰ εἶναι κλεμμένη·) *Δοξασμένο Εἰκοσιένα* (αἱ παρατηρήσεις σου δὲν ἔχουν σημασία· στὰ διηγήματα, τὰ ζῶα *ἀνθρωποποιοῦνται* λιγάκι· ὁ συγγραφεὺς δηλαδὴ τοῖς ἀποδίδει ἤθη, αἰσθήματα, πάθη, ποὺ εἴμπορεῖ νὰ μὴν ὑπάρχουν εἰς τὴν ζωικὴν φύσιν· ἀφίνω τώρα ὅτι εἶναι ζήτημα, ἂν ἡ κλῶσσα θὰ ἔπαιρνε ὡς ἐχθρὰν τὴν κότα ποὺ θὰ τὴν ὑπερασπίζετο· ὅσο γιὰ τὰ ἄλλα, βέβαια μόλις βραδυάσει, οἱ κότες κοιμοῦνται· ἀλλ' ἄμα συμβῇ στὰ κοττέτσι κάτι ἔκτακτο, ξυπνοῦν καὶ ἀγρυπνοῦν·) *Ἰόνιον Κῦμα* καὶ *Κορφιατοπούλαν* (νὰ συνεργάζεσθε μπορεῖτε· ἀλλὰ σὲ χωριστὸ χαρτὶ νὰ γράφῃ καθεμιὰ τὴν ἀπάντησή της·) *Τρικυμίαν* καὶ *Ἠρωΐκην Σάμον* (ἡ φωτογραφία ἐλήφθη· μοῦ φαίνεται πῶς σᾶς ἀπήντησα·) *Ἀγλαΐαν Ζ.* (ναί, γιὰ τὸν Πίνακα τοῦ εἶπα ὅτι δὲν ὑπάρχει·) *Περσέα* (ἤτο λάθος καὶ τὸ διώρθωσα·) *Ἀσπρούλην* (ναί, εἰς τὸ Κρυπτογραφικὸν τοῦ 20οῦ φύλλου ὑπάρχει αὐτό τὸ μικρὸν ἀλλὰ πολὺ εὐνόητον τυπογραφικὸν λάθος· ὁ ἀστερίσκος τοῦ Φιανεντολίπου σημαίνει ὅτι ἐκεῖ ὑπάρχει μιὰ λέξις ἀποτελουμένη ἀπὸ ἓν φωνῆεν·) *Λευτεριὰ στοὺς Σκλάβους* (τάντιγατέστησα· τόμ. καὶ λογαριασμὸς ἐστάλη τὴν 26 Μαΐου.) *Τάγκς* (τὰ χρηματικὰ Λαχεῖα ἀπαγορεύονται ἀπὸ τὸν Ἑλλ. Νόμον· ἑπομένως ὁ Σύλλογός σας δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἐκδώσῃ τοιαῦτα·) *Θλιβεράν* *Ἀνάμνησιν* (διεδιδάθη·) *Κ. Δημάδ.*, *Οὐράνιον Θόλον* κτλ. κτλ.

Κάρμον, *Καστενὴν Λεσβιοπούλαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα.)

Διάτρητο Ἀάβαρο, *Ναυτοπούλαν*, *Καλαμαριανὸ Δουλούδι*, *Σπυρ. Α. Σκιαδαρέσην* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Κολόμπαν, *Βαρβαρομάχον* *Ἑλλάδα*, *Ξενιτεμένην* *Ἑλληνοπούλαν*, *Ἀρμάνδον Δουβάλ*, *Φοῖβον* *Ἀπόλλωνα* (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἄνοιξα μετὰ τὴν *1ην* *Ἰουνίου*, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Ἐξεδόθησαν

"ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ,,

Διηγήματα Ξενοπούλου

Ἀρ. 5. (καὶ ταχυδρομικῶς 5,50)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Συνέχεια τοῦ 182ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἰουνίου—Αὐγούστου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 6ῆς Αὐγούστου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλάδων.)

373. Λεξίγριφος

Ρῆμα κι' ἄνθρωποι πολλοί
Ἑνωθήκανε μαζί
Κι' ἕνας ἄγιος μεγάλος
Φανερώθη στὴ στιγμή.

Ἐστάλη ὑπὸ Πόπης Κ. Ζαραχάνη

374. Στοιχειόγριφος

Ἀπαραίτητη τροφή,
Ἂν τῆς θάλῃς ἕνα γράμμα,
Εὐθὺς γίνεται θερτό.
Τί παράξενο τὸ ἤθμα!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θλιμμένης Ψυχῆς

375. Αἴνιγμα

Ἡ κτῆσις μου ὑπόληψιν
Εἰς ἕκαστον προσδίδει.
Κόψε τὰ δύο πρῶτα μου
Κι' σοῦ ἀφίνω ἔτη!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τοῦ Βουνοῦ

376. Μωσαϊκὸν

Κέα, Ὕδρα καὶ Θήρα
Νάξος, Σίφνος καὶ Σύρα
Ἀπὸ ἕνα δανείζουν
Κι' ἄλλη μιὰ σχηματίζουν.

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Σ. Κοκκίνου

377. Γωνία

* * * * = Θάμνος.
* + * * * = Νῆσος.
* * + * * = Ποτόν.
* + * * * = Στρατηγ. Ἀθην.
* + * * * * = Τροφή.

Οἱ σταυροί: Κράτος.

Ἐστάλη ὑπὸ Κούλας Κ. Χρέλια

378. Ἐπιγραφὴ

Κ Α Λ Ε
Ε Μ Ι Α
Ε Σ Υ Λ
Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμηθέως Δεσμώτου

379. Κρυπτογραφικὸν

12334567890 = Πόλις.
25543 = Κράτος.
3398763 = Νῆσος.
410748 = Πρωτεύουσα.
58550 = Πόλις.
6763 = Ζῶον.
78965463 = Αὐτοκράτωρ.
85867 = Ἀρχαία πόλις.
983363 = Φυτόν.
05863 = Οὐράνιον σῶμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτ. Πολεμιστοῦ

380. Φύδην-μίγδην

Σοιπός ζεται δαί φτοκάνστει.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωρ. Ν. Κάρλη

381. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν μίαν τῶν Σειρήνων:

1, Μουσικὸν ὄργανον. 2, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 3, Ὠκεανός. 4, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 5, Ἀπόστολος. 6, Πόλις τῆς Ἀγγλίας. 7, Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκή.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Πατρινόπουλο

382. Φωνηεντόλιπον

φδ - τς - δδλς - κν - ψδς - σν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀντινόβολ. Ἥλιου

383. Γρῖφος

"Αδη "Αδη ὡς
Αδη μηδ' Κῶν μηδ' ὡς ὡς
Ὦ Αδη "Αδη ὡς ὡς
"Αδη ὡς
ομ
ομ ομ
δεν' οὖρ
ομ ομ
ομ

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Μελαχρ. Κρητικοπούλας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 13.

160. Ἀγοιπίνα (α, γοίπιη, νά.)—161. Ἄρης (α, ρίς.)—162. Ἀσία—Αἶας.

163. ΦΕΡΟΣ 164. Τῶν ἀνδρῶν τῶν ὑπερόχων ἐστὶν ἀτάφους κάθε γῆ. ('Η ἀνάγνωσις ἐκ τοῦ Τ. τῆς τρίτης γραμμῆς; μαιανδροειδῶς.) 165-169. 1. Ἡ Βηθλεὲμ, 2, Ἡ Σμύρνη. 3. Ὁ ἥλιος. 4. Ἡ κάκηλος. 5. Ἡ νύξ. — 170—174. Διὰ τοῦ Θ: Θόλος, Θεός, κάθος, βάθος, ὀρθός. — 175. ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΙΣ. (ΣΑΛΑΓΩΝ, ΜΑΔΡΙΤΗ, ΤΙΑΡΑ, ΤΕΝΟΥΑ, ΕΠΟΧΗ, ΙΑΙΣσός.)—176. Ὁ καλὸς καραβοκύρης στὴ φουρτοῦνα φαίνεται. 177. Νόμος πείθου νόμ, εἰς πεῖθ—οῦ.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδου ληφθησόμεν μέχρι τῆς 1ης Ἰουνίου,

Συνοδευόμεναι μὲ 20 λεπτὰ

Ἀθηνῶν: *Γιώτας*, *Κάλχας*, Ἄσπρος Γάτος, Γ. Καραβάκης, Σμυρναῖος Ἀστήρ, Π. Κρόντηρας, Α. Τούντας, Α. Μ. Νόβας, Χ. Φωτιάδης, Ἑλένη Λέκκα, Κ. Σ. Βόρσας, Κῦμα τοῦ Αἰγαίου, Θρίαμβος τοῦ Δικαίου, Κόκκινο Γάντι, Στρατηγὸς Μυράτ, Κ. Χ. Πιτσός, Ναυτόπουλο τοῦ Βοσπόρου, Ι. Κωστόπουλος, Κ. Ζαχάρωφ, Τιτάν, Νικ. Χαβιαρᾶς.—Ἀμφισσης: Δ. Ι. Παπαδόπουλος—Βόλου: Τιμημένο Τουρέκι, Ἀπ. Σ. Σκρέτας, Κ. Πουργάρας, Ν. Α. Καϊμάκης, Ἥρω Σαββίνου — Θεσσαλονίκης: Γ. Σ. Τριανταφυλλίδης, Ν. Καυρεμένος—Ἰωαννίνων: Ν. Ι. Βογιατζόγλους, Β. Ζάκας, Ι. Α. Βλαχοθανάσης, Δ. Ν. Παπαθεμητρίου.—Καλαμάτας: Τάκης Χ. Μαυροειδής, Γ. Μιχαλέας.—Καρδίτσης: Βασίλης Ἀνθίλιαγος, Δουκία δὲ Λαμπρόπουλ.—Κέας: Α. Φ. Λαζαρίδης—Κρεστένης: Γ. Ι. Βούλγαρις.—Μεσολογγίου: Ι. Α. Νιαβῆς.—Μυτιλήνης: Τουρκομάχος Ἑλλὴν, Λιλὴ Σάρακα, Δαφνοστεφὴς Νίκη, Ἐ. Ἡροκαμπίου: Πυθία Δ. Σαλαμβούρδου.—Πειραιῶς: Μ. Πουγκάρης, Σ. Α. Στραβοδήμος, Π. Σ. Μαλτάκης, Πίτσα Κολέτση, Γιάννης Ἀγιάννης, Βρισέϊδα Ι. Σιγάλα.—Σάμου: Ἀνκοῦργος ὁ Λογοθέτης.—Χαλκίδος: Μαρία Β. Γεωργιάδου.—Χανίων: Ροδοδάκτυλος Ἠώς.—Χίου: Ὄλγα Μ. Ρουσσάκη, Ἑλένη Κ. Καράλη.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνέκαθεν τὰ ὀνόματα, καθὼς καὶ ὅλων τῶν ἀποσταλάντων δεκαλέπτου μόνον μὲ τὴν λύσιν των, ἀναθήσαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τέσσαρες: Ἥρω Σαββίνου, ἐν Βόλῳ, Λιλὴ Σάρακα ἐν Μιτυλήνῃ, Μ. Πουγκάρης ἐν Πειραιεῖ καὶ Ὄλγα Μ. Ρουσσάκη ἐν Χίῳ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουλίου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὴ στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ μέγιστος ὅρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχεῖαι στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 40 Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.)

[ΙΘ'—341]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΧΑΡΑΒΑΤΑΣ

Δέχομαι σχέτικα, γελοιογραφίες κτλ. Θὰ βραβευθοῦνε οἱ πρωτότυποι πρῶτοι.

ΜΑΧΑΡΑΒΑΤΑ

Poste-Restante, Στὰ Γιάννενα

[ΙΘ'—342]

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ

Εὐχαριστῶ

Κ. Α. Μιχαηλίδης

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ κ. 3

[ΙΘ'—343]

ΜΑΧΑΒΑΡΑΤΑ, Λάβατε τὰ γράμματά μας; Ἀνησυχοῦμε καὶ περιμένουμε. (Ἀπάντηση, 2 δρ., πληρωμένη). ΖΕΝΔΑΒΕΣΤΑ

[ΙΘ'—344]

«ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ»

Προκηρύσσεται διαγωνισμὸς διηγήματος ἐπὶ τῆς παροιμίας «Φασούλι τὴ φασούλι γεμίζει τὸ σακκούλι». *Δικαίωμα συμμετοχῆς*: 30λεπτον γραμμοσήμον. *Βραβεῖα*: Α', ἐξάμηνος συνδρομὴ· Β', τριδάκμος τόμος. *Προθεσμία*: Μέχρι τέλους Ἰουλίου, Ἀποθυντέον: Βύρωνα Καμαράδον, Μεθεδίου 11, Θεσσαλονίκη.

[ΙΘ'—345]

Θέμιστ. Νίλεσας, Φιλίππου 148—Ἀ Θεσσαλονίκη, ἀνταλλάσσει γραμματόσημα: Δίδει ἀντὶ 100 Ἑλληνικῶν, Κρητικῶν, ἰσάριθμα Εὐρώπης, Ἀποτιμᾶ

[ΙΘ'—346]

Παρακαλοῦνται θεομαὶ οἱ καθυστεροῦντες Μ. Μ. ὅπως σπεύσουν τὰ χρέαν ἀνταπόδοσιν.

ΘΡΑΣΟ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟ, ΥΦΙΔΕΣ

[ΙΘ'—347]

Κασιανὴ Λεσβιοπούλα, Παβέλλη νος Ἐλπίς, ἂν μπορεῖτε δρέσ-τε μ. Ἐλλούδα

[ΙΘ'—348]

Θλιμμένη Ψαροπούλα = Μαργιωτα... Ἀνεμώνη, Κατσίδρα, Ἀγρία Τσιγγάνα, Ναυτόπαιδ

[ΙΘ'—349]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστ. μὲ γνώσεις τῶν ἀνατολικῶν φιλολογιῶν. Σὲ ἐρωτήσεις τῶν συναδέλφων μου δὲν θὰ ἀπαντήσω, γιατὶ δὲν λαβαίνω μέρος ἐν διαγωνισμοῖς. ΑΓΙΑΠΟΣΤΟΛΙΤΙΣΣΑ

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ - ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ — Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.—Τηλ. 11-99 Ἀριθ. ἐντ. 2228